

Giới thiệu Hào Môn Nịch Sủng: Manh Thê Quá Đáng Yêu

Hào môn nịch sủng: Manh thê quá đáng yêu – đang tiến hành – Miêu Mao Nho

Giới thiệu truyện ngôn tình ngọt sủng này:

Đường Nhiễm Mặc - tổng giám đốc Thịnh Thế, nhưng chỉ là con nuôi của Tiêu Gia. Từ nhỏ được Tiêu lão gia nhận nuôi về từ trại trẻ mồ côi, sau đó bị huấn luyện để trợ giúp cho con trai ông ấy là Tiêu Viễn điều hành công ty.

Thế nhưng người tính không bằng trời tính, ngay sau khi ông qua đời thì Tiêu Viễn vốn không hứng thú với mấy con số đã nhường vị trí tổng giám đốc lại cho người con nuôi này.

Anh được mọi người xung quanh gọi là “bạo quân”. Vì ở trên thương trường, không ai không biết đến thủ đoạn tàn độc, dứt khoát và tính cách đã muốn thứ gì tuyệt đối sẽ có.

Hai vợ chồng Tiêu Viễn còn có một cô con gái tên Tiêu Mạt Lị, bất quá cả hai không may qua đời trong tai nạn, nên nhà họ Tiêu chỉ còn mỗi người con gái đó với Nhiễm Mặc.

Nhưng ít ai biết được rằng, Tiêu Mạt Lị khi tỉnh dậy lại không phải Tiêu Mạt Lị. Thân xác vẫn là cô, nhưng linh hồn là một người khác, tên Mạt Lị.

Mạt Lị là người mồ côi cha mẹ, từ nhỏ tính tình đã hoạt bát đáng yêu, nhưng vô tình bị tai nạn cùng ngày với Tiêu Mạt Lị. Vì thế cô được nhập xác vào thân chủ nhà họ Tiêu này.

Đối với Nhiễm Mặc, cô gọi một tiếng chú. Mọi người ai cũng nghĩ cô mất trí nhớ nên thay đổi khác xưa rất nhiều, chỉ có cô biết được tại sao lại có sự thay đổi đó thôi.

Vị tổng giám đốc lạnh lùng cùng đại tiểu thư dễ thương sẽ có một câu chuyện như thế nào ?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nịch Sủng: Manh Thê Quá Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Trùng Sinh

Mạt Lị chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ xuyên qua... ... Ừ, cũng có lẽ là cô đã trùng sinh.

Lần này... ... Cô vừa tốt nghiệp đại học lại một lần nữa trở về lúc mới vừa bắt đầu cao trung, đây là xuyên không hay là trùng sinh?

Cô mở mắt ra, vẫn là phòng bệnh xa hoa trắng tinh.

Tốt, cô không phải đang nằm mơ, một giấc mộng sẽ không kéo dài ba ngày, tuy rằng cô xảy ra tai nạn giao thông, nhưng không đâm đầu óc hồng đến ngu ngốc, cho dù cô vì sao một lần tai nạn giao thông là có thể đâm cho cô xuyên qua thời không.

Ba ngày qua cô nỗ lực bình tĩnh hỏi thăm không ít chuyện từ bác sĩ, ví dụ như cô còn tên là Mạt Lị, chỉ là có thêm một cái họ, cô tên là Tiêu Mạt Lị, thân thể của cô vẫn là cô, lại càng thêm trẻ tuổi, năm nay cô sắp mười tám tuổi, đúng là đến tuổi học cao trung... ..

Lý Phi là bác sĩ chính trị bệnh cho cô, ông ta nói cha mẹ cô vì tai nạn giao thông qua đời, hiện tại nhà họ Tiêu chỉ còn lại một người duy nhất là cô... .. Không, cô hẳn là còn có một người chú khác họ, nhưng ba ngày tới nay, không có bất kỳ ai tới thăm cô, bao gồm những người từng là bạn bè của chủ nhân thân thể này.

Lý Phi thật cẩn thận hỏi: "Tiêu tiểu thư còn nhớ chuyện gì không?"

Cô mờ mịt lắc đầu.

Ông ta thở dài, nghĩ thầm cô gái nhỏ đầu tiên là xảy ra tai nạn giao thông, sau lại đồng thời mất đi ba mẹ mà thống khổ, đại não không chịu nổi tổn thương vật lý mà bị kích thích, cô tình nguyện lựa chọn mất trí nhớ cũng không muốn nhớ lại.

Thực ra cô hoàn toàn không có khả năng có ký ức của "Tiêu Mạt Lị", chỉ là cô diễn xuất tốt không bị vạch trần thôi.

Bác sĩ dặn dò cô nghỉ ngơi thật tốt, mang theo ánh mắt thương hại đi ra ngoài.

Mạt Lị không có cảm giác gì, vốn dĩ cô chính là cô nhi từ nhỏ lớn lên ở cô nhi viện, thật vất vả dựa vào bản thân tự cố gắng tốt nghiệp đại học, tìm công việc không tệ, kết quả sống lại một lần nữa, cô vẫn không có ba mẹ, hơn nữa còn phải học lại cao trung một lần nữa... ..

Vì cái gì cô cũng không có cảm xúc đau lòng với ba mẹ, tha thứ cho cô vẫn là chưa từng gặp qua họ, đại khái cảm giác nhiều nhất là cô chiếm dụng khối thân thể này để sống sót mà cảm thấy thật xin lỗi.

Các cô trừ bỏ thân phận, gương mặt và tên đều giống nhau, có lẽ đây là chính mình trong thế giới song song, nghĩ như vậy cô trong lòng liền thoải mái không ít.

Ngay khi cô nỗ lực an ủi chính mình, cửa phòng bệnh lại mở ra, người tiến vào lúc này là một người đàn ông lạnh như băng.

Anh bề ngoài thoạt nhìn hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, một thân tây trang màu đen càng làm anh ưu nhã thành thực, tràn ngập hương vị cấm dục, đôi mắt thâm thúy như hàn đàm, ánh mắt không có nửa phần dao động phập phồng, gương mặt rõ ràng góc cạnh, ngũ quan tinh xảo hoàn mỹ tựa như được thượng đế điêu khắc ra, hơi thở lạnh lùng cao ngạo tùy thời lộ ra hàn ý trong ánh mắt sâu thẳm, người đàn ông này có gương mặt làm người ta điên cuồng, cũng làm người ta muốn nhìn rồi lại không dám nhìn, một thân khí thế nhìn thôi đã thấy sợ hãi.

Một người đàn ông nguy hiểm.

Mạt Lị ngây ngốc nhìn anh một đường đi tới trước giường, đầu có chút mơ hồ.

"Tiêu Mạt Lị" Anh gọi tên cô, thanh âm trầm thấp không mang theo nửa phần cảm xúc.

"Hả"

Cô nhìn anh, trong mắt hoàn toàn xa lạ.

Bác sĩ nói cô mất trí nhớ, không thể chịu kích thích.

Cũng thật phiền toái.

Anh nhíu mày, chậm rãi nói: "Tôi là Đường Nhiễm Mặc, là... .. chú cháu."

Nói đến hai chữ cuối cùng, trong lời nói của anh lộ ra một chút ý tứ không tình nguyện.

"Chú?" Cô nghiêng đầu không xác định kêu một câu.

Khuôn mặt nhỏ xinh đẹp thoạt nhìn đặc biệt đáng yêu.

Trên người Tiêu Mạt Lị trước kia sẽ không lộ ra biểu tình này, một cô gái kiêu ngạo ương ngạnh, như thế nào sẽ có ánh mắt sạch sẽ như thế chứ?

Đường Nhiễm Mặc thấy cô lại phiền muộn, anh nhàn nhạt nhìn cô liếc mắt một cái, thanh âm hờ hững phát ra ý vị không rõ nói: "Đây vẫn là lần đầu tiên cháu gọi tôi là chú."

Cô không hiểu hỏi: "Vì sao trước kia cháu không gọi là chú?"

"Bởi vì cháu chán ghét tôi."

"Chú là người tốt, cháu mới không chán ghét chú."

Trong cuộc đời lần đầu tiên được treo thẻ bài người tốt.

Anh trong chốc lát ngưng ngẩn, tâm tình có chút vi diệu: "Cháu nói tôi là người tốt?"

"Chẳng lẽ chú không phải tới đón cháu về nhà sao?" Cô ngọt ngào cười, trong mắt như có ánh mặt trời rực rỡ lấp lánh: "Chú là người đầu tiên tới bệnh viện thăm cháu, cho nên chú là người tốt."

"... .. A" Môi mông của anh nhẹ giương lên, cô ngây thơ như vậy không biết anh nên vui vẻ hay vẫn là châm chọc.

Trên đường từ nước Mỹ trở về anh ngồi máy bay mười mấy giờ, luôn nghĩ tới cô bởi vì mất đi ba mẹ mà trở nên cuồng loạn, cũng nghĩ tới cô trước sau như một chán ghét anh sẽ không muốn cùng anh có tiếp xúc, duy chỉ không nghĩ tới trường hợp bọn họ gặp nhau sẽ bình tĩnh như thế.

Cô mỉm cười, ôn hòa, nhẹ giọng nói chuyện, tò mò nhìn anh, cô từ một đại tiểu thư chua ngoa biến thành Tiểu Bạch thỏ.

Tiêu Mạt Lị thay đổi, anh lại có loại trực giác mãnh liệt, cô so với trước kia sẽ càng khó đối phó.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nịch Sùng: Manh Thê Quá Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chỉ Cần Cháu Muốn, Điều Có Thể

Mạt Lị cởi ra trang phục bệnh nhân rộng thùng thình, thay quần áo của mình, đây là quần áo bảo thủ nhất cô chọn trong đồng quần áo hờ hang kia, áo thân trên màu sắc bình thường, váy dài quá đầu gối, giày thể thao màu trắng, nhìn chính mình trong gương, lại buộc tóc thành một cái đuôi ngựa cao cao.

Cả người thoát nhìn hoạt bát thoải mái linh hoạt hơn rất nhiều.

Chuẩn bị tốt tất cả, cô từ trong phòng đi ra, vừa mở cửa liền nhìn thấy Đường Nhiễm Mặc đang đứng cùng Lý Phi một thân mặc áo blouse trắng, các y tá tránh ở phía sau, thỉnh thoảng nhìn lên người đàn ông có gương mặt hoàn mỹ, toàn thân lại tản ra khí thế khiến cho người ta hoảng hốt kia.

Bác sĩ Lý cung cung kính kính dặn dò Đường Nhiễm Mặc một ít chuyện cần phải chú ý, Đường Nhiễm Mặc trầm mặc nghe, cũng không biết nghe lọt vào tai được bao nhiêu, ngay khi anh nhìn đến thiếu nữ đi ra từ phòng bệnh, thần sắc trong một chớp mắt ngưng kết lại.

Tiêu Mạt Lị trang điểm nhẹ nhàng đúng như thiếu nữ mười tám tuổi nên có, tràn đầy sức sống thanh xuân, tinh thần phấn chấn lạ thường, so sánh trong quá khứ cô thường trang điểm đậm với hiện tại, gương mặt sạch sẽ bại lộ dưới ánh mắt của mọi người, mới làm người ta kinh ngạc rằng cô cũng là cô gái có diện mạo xinh đẹp khả ái như vậy.

Trước kia Đường Nhiễm Mặc cũng không đặt ánh mắt trên người cô, bất quá hôm nay có chút khác, hơn nữa sắc mặt cô tái nhợt, làm anh cảm thấy chướng mắt.

Mạt Lị bị anh nhìn chăm chú có chút cẩn thận, cô đi đến trước mặt anh, nhẹ giọng gọi: “Chú.”

Bởi vì anh cao hơn cô rất nhiều, cô không quá cao cách bả vai anh còn có một khoảng cách, thế là cô không thể không ngẩng gương mặt nhỏ lên nhìn anh.

Ánh mắt thuần tịnh.

Đường Nhiễm Mặc yên lặng dời đi tầm mắt: “Thu dọn tốt liền trở về.”

“Chờ một chút.” Cô kéo lại cánh tay anh.

Đường Nhiễm Mặc thân mình cứng đờ.

“Cháu còn chưa cảm ơn bác sĩ Lý.” Cô nói, nhìn về phía Lý Phi, cúi lưng một cái thật sâu, chân thành nói lời cảm ơn: “Mấy ngày nay cảm ơn bác sĩ Lý chăm sóc, còn cùng tôi nói chuyện, nói cho tôi rất nhiều chuyện, vết thương của tôi cũng là bác sĩ chữa khỏi, làm bác sĩ lo lắng, thật sự rất cảm ơn bác sĩ.”

Bởi vì ở cô nhi viện lớn lên, được không ít người hảo tâm giúp đỡ, Mạt Lị luôn thực hiện nguyên tắc có ân báo ân, có lẽ cô trả tiền, chữa bệnh là chức trách của ông ta, nhưng cô cảm nhận được ông ta cẩn thận chăm sóc.

Lý Phi thụ sủng nhược kinh, trước kia ông ta cũng nghe qua tên tuổi của Tiêu đại tiểu thư, vốn nghĩ rằng là cô gái bị cung chiều đến hư, lại không nghĩ tới sau khi tiếp xúc, cô nghe lời an tĩnh lại làm ông ta thay đổi suy nghĩ, ông ta nhớ tới con gái của mình, mới có chút tâm tư chăm sóc cô như vậy.

“Tiêu tiểu thư, không cần khách sáo, có thể nhìn thấy người bệnh bình phục xuất viện là tạ lễ lớn nhất đối với bác sĩ.”

Mạt Lị lộ ra tươi cười ngượng ngùng, “Xin lỗi... . . . Tuy rằng rất cảm ơn bác sĩ Lý, nhưng tôi không biết làm sao cảm ơn bác sĩ.”

“Nơi này còn thiếu một vị trí viện trưởng.”

“Hả?” Cô phản ứng chậm nửa nhịp nhìn về phía người đàn ông bên cạnh.

Đường Nhiễm Mặc trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng chống cự không được ánh mắt của cô, lại lần nữa mở miệng nói: “Bệnh viện này thuộc danh nghĩa nhà họ Tiêu.”

Nói đến đây, người chỉ số thông minh bình thường hẳn là có thể hiểu ra.

“Chính là... Cháu có thể quyết định sao?”

Cô đang chờ anh khẳng định, cô tin nhiệm anh.

Đường Nhiễm Mặc đối với người vâng vâng dạ dạ cảm thấy không kiên nhẫn, cũng nên đối với cô như vậy, nhưng không hiểu sao biểu tình anh có một

tia mềm mại cùng thái độ trước kia không giống nhau, anh còn chưa phát hiện liền phản ứng theo bản năng.

“Chỉ cần cháu muốn, cháu đều có thể quyết định.” Khi anh nói xong, chính anh đều cảm thấy không đúng rồi.

Nhưng trong nháy mắt cô nở rộ khuôn mặt tươi cười, lại làm anh từ bỏ ý đồ thu hồi câu nói kia.

Tổng giám đốc Thịnh Thế luôn được xưng là “Kẻ độc tài”, “Bá đạo chuyên chế”, khi nào sẽ nói loại câu nói mặc kệ người khác muốn?

Cô không thích hợp, dẫn đến anh cũng không thích hợp.

Mạt Lị nhận được khẳng định, cười cười nhìn Lý Phi nói: “Bác sĩ Lý, tôi đây liền lấy thân phận Tiêu đại tiểu thư, mệnh lệnh cho ông nhậm chức viện trưởng bệnh viện chúng ta.”

Lý Phi há miệng, kinh ngạc nói không nên lời, không chỉ có ông ta, ngay cả tất cả mọi người ở đây trước là cảm thấy ông nhậm được vận cứt chó gì, sau lại lập tức dùng ánh mắt không thể tin được nhìn Đường Nhiễm Mặc.

... .. Hôm nay Đường tổng giám đốc, quá không thích hợp, quả thật có thể gọi là quý dị!

Sau một lúc lâu, Lý Phi mới vui mừng khôn xiết biểu đạt cảm kích với Mạt Lị, ông ta đã qua bốn mươi tuổi, năm ấy vừa mới đến bệnh viện có thể nói là y thuật tốt nhất, chỉ là ông ta không hiểu cách nịnh hót người khác, lại không hiểu nịnh bợ đồng nghiệp, hai mươi năm qua đều an phận làm một bác sĩ ngoại khoa nhỏ, lão viện trưởng về hưu, tất cả mọi người đều rục rịch nổi lên tâm tư, chỉ có ông ta muốn như thế nào sinh sống tốt là được, nhưng Mạt Lị nói làm thay đổi mọi thứ.

Chỉ cần là người, còn là người có thực lực, dưới đáy lòng đều mơ tưởng được ngồi vị trí kia.

Thấy đã lãng phí quá nhiều thời gian, Đường Nhiễm Mặc nói: “Chúng ta cần phải đi.”

Cô ngoan ngoãn trả lời: “Vâng.”

Anh đi ở phía trước, cô gắt gao đi theo ở phía sau, cô người nhỏ chân cũng nhỏ, bắt quả chậm rãi như phát hiện cái gì, anh bắt đầu thả chậm bước chân.

Mạt Lị nghiêng đầu hướng về anh cười.

Anh không nói gì, sớm đã khôi phục vẻ mặt vô biểu tình.

Lý Phi nhìn theo hai bóng dáng hài hòa kia, trong lòng nghĩ thầm mới đầu còn lo lắng Đường Nhiễm Mặc lãnh khốc giống như lời đồn sẽ đối xử không tốt với vị tiểu thư đáng thương này, hiện tại xem ra ông ta lo lắng dư thừa.

Một lạnh một nóng, không chỉ bổ sung cho nhau, mà là sự phối hợp tuyệt vời... .. Ông ta lắc đầu, lại cảm thấy mình suy nghĩ nhiều, vẫn là nên ứng phó với sự chúc mừng của đồng nghiệp..

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nịch Sủng: Manh Thê Quá Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Cảm Ơn

Mạt Lị vừa xuất viện, không thể không quan tâm để cô ở một mình, cô cần người giám hộ, Đường Nhiễm Mặc cân nhắc suy xét cuối cùng không đưa cô trở về biệt thự nhà họ Tiêu, mà mang cô đến chung cư của bản thân.

Chung cư của anh rất lớn, cũng rất sạch sẽ, mọi thứ đều đặt đầu vào đấy đúng vị trí nên có của nó, một chút cũng không có đặc tính tùy ý của người đàn ông độc thân.

Anh mở cửa một căn phòng: "Sau này cháu ngủ ở đây."

"Oa... Phòng thật lớn nha." Cô từ phía sau anh vờn ra đầu nhỏ, mang theo hành lý đi ra, bước vào phòng mắt nhìn loạn khắp nơi, cô liếc mắt quanh phòng một cái liền thích nhất giường lớn mềm mại còn lại chính là cửa sổ sát đất.

Cô buông hành lý, tay dán trên kính thủy tinh, xa xa trong bầu trời màu xanh lam, tựa hồ có thể cảm nhận được gió nhẹ thổi tới, phía dưới dòng xe cộ người đi đường qua lại nhỏ như con kiến, đứng ở chỗ này quan sát, mơ hồ giống như đế vương.

Quả nhiên thích hợp cho người đàn ông này thường thức phong cảnh.

Cô quay đầu lại đối diện Đường Nhiễm Mặc cười nói: "Cảm ơn chú, cháu rất thích nơi này."

Cô thật sự là quá dễ dàng thỏa mãn.

Đường Nhiễm Mặc không xác định một người mất trí nhớ ngay cả tính cách cũng thay đổi hay không, bất quá nói thật, anh có chút may mắn cô mất trí nhớ, nếu không đứng trước mắt là Tiêu Mạt Li phản nghịch, anh liền có chút đau đầu, rốt cuộc cô gái này, anh không thể buông tay bỏ mặc.

"Trên pháp luật quy định, tôi chỉ cần nuôi dưỡng cháu đến năm mười tám tuổi, trước khi cháu trưởng thành, xí nghiệp Tiêu thị đều giao cho tôi thay cháu xử lý, cho nên, tôi cũng chỉ chiếu cố cháu hai năm."

Cô hiểu được ý ở ngoài lời, hai năm sau cô phải dọn đi ra ngoài.

Mạt Li không sao cả gật gật đầu: "Được, cháu đã biết."

Dù sao cô không phải không có ai thì không thể sống.

Chú rốt cuộc chỉ là chú, cho dù ba mẹ cũng không có đạo lý nuôi dưỡng cô cả đời.

Đường Nhiễm Mặc ngoài ý muốn như vậy, cô không chỉ trích nói anh muốn độc chiếm gia sản nhà họ Tiêu, ngược lại bình tĩnh tiếp nhận như thế, chính là cô ngay cả trong xương cốt đều thay đổi.

"Chuyện đó, cháu muốn hỏi, vì sao chú là chú của cháu, nhưng không mang họ Tiêu chứ?" Cô đã tò mò hỏi lâu.

Không ngờ cô còn không biết.

Đường Nhiễm Mặc hơi hơi nheo đôi mắt, nhìn ngoài cửa sổ, thuận miệng nói: "Bởi vì tôi là con nuôi Tiêu lão gia nhận nuôi."

"Hả?" Cô ngoài ý muốn mở to mắt.

Tiêu Viễn là người thừa kế duy nhất của nhà họ Tiêu, Tiêu lão gia hao hết tâm tư bồi dưỡng ông ta, nhưng lúc ông ta chưa tới tuổi trưởng thành, Tiêu lão gia liền phát hiện Tiêu Viễn không có thiên phú kinh doanh, tâm trí ông ta không đặt trên thương trường, ông ta hứng thú với hội họa muốn trở thành một họa gia nổi tiếng, năm ấy Tiêu Viễn mười lăm tuổi, Tiêu lão gia đi một chuyến đến cô nhi viện chọn một đứa trẻ, đứa trẻ kia chính là Đường Nhiễm Mặc.

Anh rất có thiên phú kinh thương, thậm chí làm Tiêu lão gia tán thưởng, dĩ nhiên nếu không có tài năng xuất chúng, trong cô nhi viện nhiều đứa trẻ bệch lộ tài năng như vậy, ông ta sao sẽ chọn anh.

Trên danh nghĩa là thu dưỡng, trên thực tế là huấn luyện Đường Nhiễm Mặc thành vũ khí tối trợ giúp Tiêu Viễn củng cố đế quốc thương nghiệp của nhà họ Tiêu, Tiêu lão gia từ trước đều nghĩ thực tốt, không ngờ sau khi ông ta vừa chết, Tiêu Viễn liền vui vẻ giao lại mọi thứ cho Đường Nhiễm Mặc xử lý, thậm chí vị trí Tổng giám đốc tập đoàn Thịnh Thế.

Ngày đó Tiêu Viễn cười hi hi vô vô vai anh: "Cậu là em trai của anh, vị trí này ai tới ngồi đều như nhau? Anh cùng chị dâu cậu đi hưởng tuần trăng mật, anh tin tưởng cậu!"

Lúc ấy Đường Nhiễm Mặc ở trong lòng ha ha hai tiếng, nghĩ Tiêu lão gia từ biết có thể tức giận đến mức từ trong đất chạy ra hay không.

"Tôi không họ Tiêu, bởi vì tôi không phải người nhà họ Tiêu." Anh cúi đầu nhìn vị thiếu nữ trước mắt, thần sắc bình tĩnh không gợn sóng.

Mạt Li nói: "Nhưng chú vẫn từ bệnh viện đón cháu trở về."

"Cho nên?"

Trong mắt cô như chứa cả dãy ngân hà, trong bóng đêm lóe ra tinh quang mỹ lệ chói mắt, khiến người khác không dời ra ánh mắt, cô nói: "Chú là một người tốt."

Trong cổ họng như nghẹn lại, anh không còn lời gì để nói.

Cuộc đời hai lần bị treo thê bài người tốt, còn đều cùng một người.

"Cháu có thể nói một chút yêu cầu nho nhỏ không?"

Anh nhú mày, nghĩ tới cô lúc trước vô cớ gây rối cùng tác phong không tốt: "Không thể tổ chức party trong chung cư, cũng không thể gây tiếng động lớn, không thể ném đồ..."

"Cháu không phải nói cái này." Cô xấu hổ, chủ nhân thân thể cũ rốt cuộc nháo thành cái dạng gì, cô nhỏ giọng nói: "Cháu muốn nói chính là, cháu có thể thay đổi quần áo khác không?"

"Cháu muốn đổi cái gì?"

"Tất cả chỉ cần không phải màu đen thì tốt rồi.. Cháu còn tương đối thích... Ủ, quần áo đại chúng một chút." Kỳ thật cô muốn nói quần áo bình thường

càng tốt, bất quá nói như vậy sẽ đối với hành vi lúc trước của cô không bình thường.

Cô nói ra yêu cầu này nhưng thật ra nằm ngoài dự đoán của Đường Nhiễm Mặc, anh nghĩ nghĩ lịch trình của bản thân, nói: "Ngày mai tôi mang cháu đi trung tâm thương mại."

"Cảm ơn!"

Anh phát hiện mười sáu năm qua lần đầu tiên nghe được cô nói cảm ơn như thế.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nịch Sủng: Manh Thê Quá Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Học Phí Một Năm Là 60 Vạn

Người giúp việc đúng giờ đến chung cư nấu ăn, lúc này được yêu cầu làm tất cả món ăn đều thanh đạm, Mạt Lị vừa bị thương không thể ăn thịt cá.

Ăn xong Mạt Lị lên tiếng xin phép rời bàn ăn đi đến phòng tắm rửa, Đường Nhiễm Mặc ngồi trên sofa xem báo chí tùy ý "Ừ" một tiếng.

Ngay lúc này vang lên tiếng chuông cửa chính.

Đường Nhiễm Mặc nhìn đồng hồ trên cổ tay, nhìn thời gian cũng đoán được là ai, anh buông tờ báo đứng dậy đi ra mở cửa, người đứng ngoài cửa đúng là thư ký của anh Thẩm Thiên Thu.

"Tổng giám đốc, đây là tài liệu ngài cần."

"Vất vả."

Vì bận rộn xử lý tang sự của vợ chồng Tiêu thị, Đường Nhiễm Mặc đã vài ngày không giải quyết công việc ở công ty, không thể lại trì hoãn không làm như thế nữa, ngày nghỉ đối với người công tác cuồng như anh mà nói là một chuyện khó khăn.

Thẩm Thiên Thu vô cùng lo lắng lái xe chạy đến nơi đây, không nghĩ tới Tổng giám đốc khách khách khí khí kéo anh ta đi vào nghỉ ngơi một chút, anh ta đang định cáo từ, đột nhiên thấy bóng dáng trong phòng, lời nói đến khó miệng bị anh ta mạnh mẽ nuốt xuống.

Anh ta nhìn vị thiếu nữ vừa xuất hiện mặc váy trắng nhỏ, lại nhìn nhìn Đường Nhiễm Mặc, đỡ đỡ mắt kính rơi xuống.

Tổng giám đốc anh ta luôn luôn không gần nữ sắc, hai mươi tám năm cũng không có phụ nữ bên người, từng có giới truyền thông suy đoán anh có khuynh hướng đồng tính luyến ái hay không, còn đặt mục tiêu hoài nghi trên người Thẩm Thiên Thu anh ta, kết quả người ta muốn chơi trò khẩu vị nặng!

Cô gái này thoát nhìn còn chưa trưởng thành...

Thẩm Thiên Thu ở trong lòng yên lặng nói thầm mấy chữ, phát cuồng.

Đường Nhiễm Mặc hiển nhiên cũng ý thức được anh ta suy nghĩ đến xuất thần, anh quay đầu lại mắt nhìn tới thiếu nữ đi ra từ phòng tắm, lại lấy ánh mắt âm lãnh nhìn về phía Thẩm Thiên Thu.

Thẩm Thiên Thu lập tức cảm thấy thần kinh căng chặt, vội nói: "Tổng giám đốc yên tâm! Tôi tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài!"

"Vị này chính ta?" Mạt Lị từ sau lưng Đường Nhiễm Mặc nhô ra đầu nhỏ, tóc cô còn đang ướt, dính dính dán ở trên mặt, càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết.

"Xin chào, tôi là thư ký Tổng giám đốc, Thẩm Thiên Thu." Anh ta đứng lưng thẳng tắp, khuôn mặt anh tuần mang cười nhẹ, văn nhả có lễ.

Mạt Lị đối với anh ta cảm giác không tệ, cô cũng mỉm cười nói: "Xin chào, tôi là Tiêu Mạt Lị."

Thẩm Thiên Thu đang tươi cười bỗng cứng đờ.

Trong mắt Đường Nhiễm Mặc chợt lóe một đạo ánh sáng, nhìn bộ dáng người khác kinh ngạc đến ngây người... Không thể không làm anh có cảm giác cân bằng một cách quỷ dị.

Khi anh mới gặp Mạt Lị cũng không thể tin tưởng.

Thẩm Thiên Thu mau chóng thu lại ánh mắt luống cuống nhìn về phía Tổng giám đốc, tổng, tổng, Tổng giám đốc... Ngài sẽ không phải không muốn đối mặt với vị Hồn Thế Ma Vương kia mà tìm về một nữ sinh lớn lên có khuôn mặt giống nhau chứ!?

Làm việc ăn ý nhiều năm, Đường Nhiễm Mặc tự nhiên đọc đã hiểu ánh mắt anh ta, anh cười lạnh một tiếng, lời kéo tay nhỏ Mạt Lị lui về sau một bước, "Bang" một tiếng đóng cửa lại.

"Chúng ta... Thực sự không cần mời anh ta vào ngồi ngồi sao?"

Anh nheo lại đôi mắt "Cháu thích anh ta?"

"Anh ta thoát nhìn khá tốt nha..." Cô ở trong ánh nhìn chăm chú của anh thanh âm càng ngày càng nhỏ.

"Tiểu Mạt Lị, cháu bây giờ còn là học sinh, không cho phép yêu sớm."

Trong mắt Mạt Lị xẹt qua tia vô ngữ "Yêu sớm cái gì nha... Cháu chẳng qua là cảm thấy anh ta là thư ký của chú, khó được tới đây một lần, chúng ta hẳn là tiếp đãi anh ta tốt một chút mới tốt."

Đây là vấn đề lễ phép cơ bản.

Quan trọng là Đường Nhiễm Mặc hoàn toàn không có cái gọi là lễ phép cơ bản.

Anh hơi hơi ngừng lại, bỗng nhiên cảm thấy bản thân suy nghĩ nhiều, nhưng anh không phải là người sẽ nhận sai "Ngủ trước 9 giờ rưỡi, không được thức đêm."

Nói xong, anh cầm theo tài liệu đi vào thư phòng.

Mạt Lị suy nghĩ, cô giống như không chỉ nhiều hơn một người chú, còn nhiều hơn một lão ba đến quán giáo cô.

Đường Nhiễm Mặc tuy rằng thích tỏ ra độc tài, nhưng anh cũng là một người trọng lời hứa đáng tin.

Ngày hôm sau Đường Nhiễm Mặc lái xe mang theo Mạt Lị đi đến trung tâm thương mại, rất lớn, mọi thứ bên trong thoát nhìn vô cùng... Không thích hợp.

Giám đốc nhận được tin Đường Nhiễm Mặc tới, lập tức mang theo khuôn mặt tươi cười sáng lạn lại đây tiếp đón.

"Tổng giám đốc Đường, xin hỏi ngài cần gì?"

Đường Nhiễm Mặc kéo thiếu nữ đi theo sau lưng lên phía trước "Mua quần áo cho cô ấy."

Giám đốc là loại người ra sao, nhìn thấy vị Tổng giám đốc Thịnh Thế mặt lạnh không gần nữ sắc dẫn theo một cô gái... Còn là một vị nữ sinh lại đây, suy nghĩ trong lòng xoay lại chuyển liên tục, tươi cười hiểu rõ vài phần "Tiểu thư mời đi theo tôi, chỗ chúng tôi có rất nhiều quần áo xinh đẹp đáng giá để cô lựa chọn."

"Được, cảm ơn." Mạt Lị có chút chống đỡ không được một người đàn ông trung niên đối với mình trung ra khuôn mặt tươi cười nở rộ như cúc hoa.

Cô đi theo vị giám đốc kia, quay đầu nhìn Đường Nhiễm Mặc không nhanh không chậm đi sau lưng cô, mới yên tâm một đường đi lên tầng hai.

Đường Nhiễm Mặc chú ý tới hành động mờ ám của cô, cũng có thể cảm nhận được cô ý lại cùng lệ thuộc mình, trong lòng có cảm giác khó có thể miêu tả.

Đồ trưng bày ở tầng hai càng quý giá hơn tầng một.

Cô tùy tay cầm lên thẻ giá treo trên quần áo nhìn nhìn, vừa nhìn chính là bốn vạn (1), cô cảm thấy nói này không phải quần áo, mà là vàng.

(1) Nguyên văn là linh, ss tra không biết là bao nhiêu nên dựa vào cảm giác để vạn sẽ hợp lý hơn.

"Tiểu thư tùy tiện nhìn xem, thích quần áo nào có thể đến phòng thử đồ mặc thử."

"Được... Tôi trước hết nhìn xem một chút."

Mạt Lị lén lại kéo Đường Nhiễm Mặc đến một bên nhỏ giọng nói: "Đồ ở chỗ này quá đắt."

"Còn tạm."

"Cháu cảm thấy tùy tiện lấy một món đều bằng học phí một năm đó."

"Một năm học phí của cháu là 60 vạn."

"..."

Đường Nhiễm Mặc nhìn cô vẻ mặt không nói gì hồi lâu, tâm tình khó được sung sướng vài phần, bất quá trên mặt anh vẫn là hờ hững trước sau như một nói: "Yêu thích cứ cầm lấy, tôi trả tiền."

Mạt Lị tìm đập lỗ một nhịp.

Người đàn ông có hai thời điểm có sức hấp dẫn nhất, một là ngay thời khắc bạn gặp nguy hiểm xuất hiện, hai chính là lúc nói cho bạn mua mua mua, tùy tiện có thể mua.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nịch Sùng: Manh Thê Quá Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Tôi Là Xử Nữ

Tuy rằng biết Đường Nhiễm Mặc rất có tiền, nhưng không nghĩ tới anh đối với tiền không chút để ý, chỉ là cô không thể nhanh như vậy liền chấp nhận thói quen dùng tiền xa xỉ như thế, tùy tiện chọn một món cũng làm cô cảm thấy ruột gan đều đau nha!

Cô đi dạo quanh một vòng cũng không thể nào chọn một bộ quần áo.

Đường Nhiễm Mặc nhìn cô rồi rầm đến nhũ mào liền biết cô đang suy nghĩ chuyện gì, anh cảm thấy Tiêu Mạt Lị bây giờ so với trước kia càng thú vị, nếu để người khác nhìn thấy người bên cạnh Tổng giám đốc Thịnh Thế ăn mặc quá nghèo túng, còn không nghĩ ngay cả chút quần áo anh còn không mua nổi thì không hay rồi.

Anh đi đến bên người cô gái còn đang rối rắm kia, nhìn tóc đuôi ngựa của cô vì bước đi mà lắc lư trong không trung tạo thành một độ cong đáng yêu, anh thiếu chút nữa có loại xúc động bước đến chạm lên đỉnh đầu cô, cuối cùng anh nhịn xuống.

"Chọn vài bộ."

Cô gái nhỏ không kịp phản ứng nói: "Cái gì?"

"Cháu cảm thấy quần áo ở đây, có những bộ nào cháu không thích."

Mạt Lị suy nghĩ một lát, chậm rãi duỗi tay chỉ vào nói: "Bộ quần áo màu đen kia, váy màu đỏ ở kia, ừ, còn có bộ quần áo kia..."

Những quần áo cô nói không ngoại lệ đều những bộ váy thiếu vải, mặc vào cơ hồ lộ trước hở sau.

Đường Nhiễm Mặc nhìn về vị Giám đốc luôn đi theo bên cạnh "Đều nghe rõ?"

"Vâng, vâng, vâng, đều nghe rõ."

"Trừ bỏ những thứ không cần, còn lại đều đưa đến chung cư của tôi."

Giám đốc ngay người hồi lâu mới bùng tỉnh, vội gật đầu khom lưng nói: "Vâng! Tôi đã biết!"

Doanh thu bán hàng hôm nay của ông ta có thể so với vài tháng! Ông ta phảng phất thấy được cơ hội thăng chức.

Đường Nhiễm Mặc xoay người liền đi, sau khi phát hiện người phía sau không theo kịp, anh lại xoay người dắt tay cô, mang đi cô gái nhỏ còn đang thất thần đứng ở đó.

Tay cô mềm mại không xương, anh không nhịn được nhẹ nhàng chà xát vài cái.

Chờ hai người ra khỏi trung tâm thương mại, cô mới vừa kinh ngạc vừa khó hiểu hỏi: "Chú mua nhiều như vậy làm gì?"

Từ lúc đón cô từ bệnh viện đến nay, lần đầu tiên anh nhìn thấy bộ dáng cô bộc phát tiểu tính tình như vậy, nếu là trước kia chỉ cần không thích liền càn quấy khóc nháo, bây giờ xem ra anh không chán ghét còn làm anh có loại ảo giác cô như thỏ con phát điên, vuron ra móng vuốt nhỏ không hề có chút lực uy hiếp, ngược lại phát ra sức quyến rũ khó hiểu.

"Cháu chọn ra những thứ không thích, tự nhiên còn lại là thích."

"Nhưng là... nhưng là cháu cũng không mặc được nhiều như vậy nha."

"Cháu không thể quyết định, tôi giúp cháu."

Khó có được anh cũng có lúc kiên nhẫn đến thế.

Cô nhỏ giọng lầm bầm "Thật lãng phí tiền..."

"Sáng trưa đôi một bộ, thật tốt." Anh cơ hồ mang theo giọng điệu đùa giỡn nói, bắt quả anh đã quên, anh chưa bao giờ sẽ nói giỡn.

Có tiền cũng không phải tiêu như vậy nha.

Anh cứng rắn lôi kéo cô gái còn muốn quay lại cửa hàng lên xe, mau chóng rời khỏi trung tâm ồn ào náo nhiệt.

Nhìn cô gái nhỏ còn có chút rầu rĩ không vui, trong đầu Đường Nhiễm Mặc cũng không có ý tưởng lãng phí là đáng xấu hổ, anh chỉ cảm thấy khó hiểu, cô ngay cả bộ dáng thờ ơ phi phi cũng đáng yêu muốn chết.

Bọn họ giải quyết bữa tối ở một nhà hàng cấp năm sao, đây là nhà hàng Đường Nhiễm Mặc thường đến, anh có vị trí chuyên dụng dựa sát cửa sổ, từ nơi này nhìn xuống có thể nhìn đến dòng xe cộ bên dưới, đèn nê ông rọi xuống đường chiếu sáng bóng đêm như ban ngày, người ở trên nhìn xuống như vương giả nhìn xem chúng sinh.

Cô cùng anh đều thích ngồi bên cửa sổ nhưng cảm giác không giống nhau, anh mang đến cảm giác khổng lồ hết thảy toàn cục như quân lâm thiên hạ (1), mà cô lại mang theo ánh mắt tràn đầy tò mò cùng tán thưởng.

(1) Vị vua cai quản cả thiên hạ

Mặt Lị khó có lúc được hưởng thụ sinh hoạt của người giàu có, thể nghiệm tư vị ăn bò bít tết cùng rượu vang đỏ trong nhà hàng cao quý xa hoa, kỳ thật sau khi tỉnh lại, mở mắt ra ánh mắt đầu tiên nhìn đến phòng bệnh tổng thống, cuộc sống của cô cùng trước kia đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

"Cảm ơn chú mời cháu ăn cơm." Cô tươi cười mang theo thỏa mãn để như trở bàn tay.

Đường Nhiễm Mặc nói: "Không có gì, chẳng qua tôi vừa vận nghĩ đến, nếu ném cháu xuống thì quá không phúc hậu rồi."

"Kia, vẫn cảm ơn chú." Cô nhìn thấy anh đang khầu thị tâm phi, cười đến càng ngọt ngào.

Âm nhạc trữ tình làm không khí càng thêm ôn hòa mà bình tĩnh, cô đắm chìm trong ánh đèn nhu hòa, cả người như khoác một tầng sa mỏng, tựa như ảo mộng.

Anh nhìn cô đến xuất thần, hầu kết cao thấp không an phận lẫn lộn, đột nhiên ý thức được bản thân không ngờ nổi lên phản ứng với thiếu nữ ngồi đối diện, anh bung lên ly rượu hung hăng uống một ngụm lớn.

Rượu vang đỏ không làm người ta say, nhưng anh cảm thấy trong người như có men say.

"Ha, đây không phải Tổng giám đốc Đường sao?" Một người đàn ông ôm theo cô gái xinh đẹp đi tới, khuôn mặt hấn ta tuần lẫm, giữa mày tràn ngập lệ khí làm hấn ta có phần âm lãnh.

Nói chuyện như vậy, người có thể đi vào nơi này đều không phải người thường, gặp được một hai người quen không phải chuyện gì lạ, nhưng trước nay chưa từng có người có gan tới quấy rầy anh, Phương Dữ là ngoại lệ.

Hấn ta vừa nói chính là không lựa lời đã nói: "Tổng giám đốc Đường cư nhiên còn phá lệ mang theo phụ nữ..." Hấn ta nhìn Đường Nhiễm Mặc bình tĩnh, ánh mắt nổi lên trò đùa dai ý vị sâu xa nói: "Úm? Tiểu mỹ nữ, em là xử nữ, hả?"

Hấn ta cố ý kéo dài âm cuối đặc biệt mê người mang theo ý cười xấu xa.

Đường Nhiễm Mặc nhú mày.

Mặt Lị thả dao nĩa trong tay ra ngẩng đầu lên, nhìn hấn ta chớp chớp mắt, lại lắc đầu "Tôi không phải xử nữ nha."

Cô nói hiên ngang lẫm liệt, không nghi ngờ trong không khí nháy mắt đông cứng, không chỉ có Phương Dữ, ngay cả Đường Nhiễm Mặc đều trầm mặc một giây.

Cô gái bên cạnh cười nói: "Em gái này nhìn không ra còn đáng yêu như thế."

"Chị là xử nữ sao?"

Cô ta khuôn mặt đang tươi cười cứng ngắc.

"Ha ha, cô ấy có phải xử nữ hay không, chúng tôi trở về chậm rãi 'thảo luận' sẽ biết." Khóe miệng Phương Dữ gọi lên độ cung tà ác.

Cô gái cười càng thêm tươi đẹp động lòng người, cả người như không xương dựa vào trên người hấn ta.

"Không cản trở về nha, hiện tại liên có thể biết."

"..."

"... Em gái thật là lớn mật đến đáng yêu."

Phuong Dữ dù phóng túng không kiềm chế được, cũng tuyệt đối không ở trong nhà hàng biểu diễn đông cung sống.

Nào biết Mạt Li cúi đầu lấy điện thoại di động ra "Có phải xử nữ hay không chỉ cần tra tra sẽ rõ ngay, tôi sinh ra vào tháng tám, là chòm sao sư tử, của chị là tháng mấy?"

Phuong Dữ: "..."

Đường Nhiễm Mặc cầm lấy khăn ăn xoa xoa khoe miệng nhằm che dấu ý cười sắp bật ra, anh lên tiếng ngăn cản hành động tiếp tục tìm kiếm của Mạt Li "Không cần phiền toái, bọn họ trở về chậm rãi 'thảo luận' liên biết."

Anh cố ý cường điệu tăng mạnh hai chữ 'thảo luận', Phuong Dữ nhìn đến ngứa răng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nịch Sủng: Manh Thê Quá Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Phuong Dữ

Editor: Phong Quang

Vốn dĩ Phuong Dữ nghĩ dựa vào Mạt Li làm Đường Nhiễm Mặc khó xử, không nghĩ tới bị đánh cho trở tay không kịp, quan trọng là hấn ta nhìn khuôn mặt cô nhỏ nhắn tuổi trẻ, thật sự là nhìn không ra cô là cố ý!

Hấn ta vốn định nói giả bộ thuần khiết cái gì, người ta cũng lắm chỉ đến tuổi vị thành niên, nói không chừng thật sự là không phải giả vờ.

Chuyện này không thể trách Mạt Li, cho dù bên trong cô là linh hồn một người trưởng thành nhưng cô không nghĩ đến có người nào gặp lần đầu tiên liền chào hỏi trực tiếp như thế? Nói chung, không phải đều là đang ăn cơm sao? Gần đây có khỏe không? Mới đứng theo kịch bản bình thường.

Thế là cô tự nhiên xem chủ đề hấn ta hỏi thành vấn đề bình thường hóa, tuy rằng vừa gặp mặt đã hỏi người ta chòm sao nào cũng không thích hợp, nói không chừng thế giới song song này chính là khác biệt như vậy.

Phuong Dữ ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Đường Nhiễm Mặc, cậu từ nơi nào tìm tới vị, tiểu, thư đáng yêu như thế?"

Đường Nhiễm Mặc nhìn Mạt Li, khoe mắt hơi cong nhưng giọng điệu tùy ý đến cực điểm nói: "Có lẽ cháu nên tự giới thiệu với vị tiên sinh này."

"Ừ." Cô gật đầu, nghe lời đứng lên, vươn một bàn tay đến trước mặt Phuong Dữ, nghiêng đầu cười nói: "Xin chào, tôi tên Tiêu Mạt Li."

Phuong Dữ nháy mắt mất đi năng lực phản ứng.

Cô liếc mắt nhìn Phuong Dữ nghi hoặc, nghĩ thầm người này cũng thật không lễ phép, tay cô vươn ra ở giữa đầu sắp mò, một bàn tay to cầm tay cô kéo đến bên người anh.

Là Đường Nhiễm Mặc.

Anh chăm chọc nhìn đối phương cười cười "Thiếu gia Phuong gia quả nhiên giống như trong lời đồn, không để người khác vào mắt."

"Đường Nhiễm Mặc, cậu đánh rắm! Nghe đồn, Lão tử bị người ta bàn tán còn không phải cậu bịa đặt truyền ra ngoài!"

Nào biết Phuong Dữ đột nhiên nổi trận lôi đình, hoàn toàn không có phong phạm quý công tử nhẹ nhàng vừa mới biểu hiện ra ngoài, ngay cả cô gái vẫn luôn dán trên người hấn ta đều bị hấn ta đẩy ra ngoài.

Hấn ta tay run lại run chỉ vào Mạt Li, không dám tin tưởng lớn mật nói: "Cô TM chính là Tiêu Mạt Li!?"

Mạt Li bị biểu tình kích động của hấn ta dọa tới mức trốn sau lưng Đường Nhiễm Mặc, bắt lấy góc áo anh mới thật cẩn thận vươn đầu nhỏ ra hỏi: "Đúng, tôi chính là Tiêu Mạt Li... Xin hỏi, trước kia tôi quen anh sao?"

Nếu quen, mới vừa rồi hấn ta cũng không đến nỗi không nhận ra cô.

"Không quen biết." Phương Dữ hít sâu một hơi nói.

"Vây.."

Hắn ta kêu lên: "Tôi TM là cậu của cô!" "Hà! Hà?" Cô theo bản năng nhìn về phía Đường Nhiễm Mặc, bộ dáng còn bị vây trong trạng thái ngây ngốc "Cháu có cậu?"

Đường Nhiễm Mặc giật giạt ngón tay, nhin xuống xúc động muốn duỗi tay nhéo khuôn mặt cô, trên mặt lại là nghiêm trang nói: "Phương gia đã cùng mẹ cháu đoạn tuyệt quan hệ, trên quan hệ huyết thống hẳn ta là cậu của cháu, nhưng trên danh nghĩa cháu có thể không cần xem hẳn ta là cậu."

"Nha..." Cô gật gật đầu, cũng không biết nghe hiểu anh nói bao nhiêu.

Phương gia cùng Tiêu gia trước giờ vẫn luôn là kẻ thù truyền kiếp đều không xem đối phương vừa mắt, năm đó đại tiểu thư Phương gia Phương Ý muốn nhất định phải gả cho Tiêu Viễn, vợ chồng Phương gia tức giận đoạn tuyệt quan hệ, những năm gần đây thật sự không thường lui tới.

Khi đó Phương Dữ còn đang ở nước ngoài du học sau khi nhận được tin tức, hẳn ta nổi giận đùng đùng trong một đêm trở về, chạy đến trước cửa lớn Tiêu gia, còn chưa đến cửa, tên gia hỏa Tiêu Viễn kia liền ha hả ôm lấy hẳn ta, trái một câu em vợ, phải một câu em vợ, nhiệt tình không dứt, hẳn ta lúc ấy nhìn thấy chị gái mang thai, nhin rồi lại nhin, rốt cuộc nhin xuống không đánh tên gia hỏa kia một trận.

Bố mẹ hẳn ta ra lệnh không cho hẳn ta gặp mặt Phương Ý, nhưng không đại biểu cho ý muốn của hẳn ta, nhớ đến một ngày nhận được tin bọn họ gặp tai nạn xe cộ, hẳn ta bị dọa ngốc một trận, sau đó điên cuồng uống rượu một ngày một đêm... Nói Phương Ý không phải người Phương gia, hẳn ta thương tâm cái con khi! Hừ, hẳn ta chỉ đơn thuần muốn uống rượu mà thôi.

Nhưng tầng quan hệ này Tiêu Mạt Li trước kia không biết, Mạt Li hiện tại càng không biết, Phương Dữ từ trước đến nay chưa gặp qua Mạt Li, bây giờ gặp được vị thiếu nữ được xem là cháu gái này, lại nhìn cô đứng bên cạnh Đường Nhiễm Mặc, tâm tình không hiểu khó chịu tới cực điểm!

Hắn ta cười lạnh vài tiếng "Tôi không xem như cậu của cô, vậy người chú không có quan hệ huyết thống này không phải còn thấp hơn tôi một bậc sao?"

Từ trước mục tiêu Phương Dữ chèn ép là Tiêu Viễn, nhưng Tiêu Viễn không ở trong thương trường hỗn loạn, hẳn ta liền đem mục tiêu dời đến trên người Đường Nhiễm Mặc, lại bởi vì nguyên nhân khác hẳn ta khắp nơi gây chiến với anh, bất quá mỗi lần kết quả đều không như ý muốn.

"Hiện tại trên pháp luật quy định, tôi là người giám hộ."

Người giám hộ cùng người cậu chưa từng gặp mặt, bên nào thân thiết hơn?

Phương Dữ tức giận răng nghiến lợi nói: "Anh đắc ý cái gì, dù sao anh chiếu cố cô ấy không phải vì tài sản Tiêu gia sao?"

Nghe vậy, Mạt Li nghiêng mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, đường cong khuôn mặt góc cạnh, hình dáng hoàn mỹ như lúc mới gặp, cô cúi đầu rũ xuống tầm mắt, không biết đang suy nghĩ chút gì.

Cô bỗng nhiên cảm nhận được tay anh nắm lấy tay cô tăng thêm sức lực.

Đường Nhiễm Mặc tự nhiên đã nhận ra ánh mắt của cô, anh lạnh nhạt nói: "Phương Dữ, nếu suy đoán lung tung làm anh cảm nhận được chút cảm giác chiến thắng, tôi không có ý kiến, cũng thật đồng tình."

"Hừ, anh vốn không phải người Tiêu gia, cùng lắm là đã chung Tiêu gia nhặt được ở cô nhi viện, tôi nghe nói Tiêu lão gia đối với anh không tốt, ai biết Tiêu gia chỉ còn lại một đứa trẻ vị thành niên có xảy ra chuyện gì hay không, chỉ cần Mạt Li gặp chuyện không may, chẳng phải tài sản Tiêu gia còn không phải vào tay anh?" Phương Dữ phảng phất nhìn thấu anh, ngôn ngữ càng thêm ác liệt "Tất cả mọi người đều ở trong vòng tròn hỗn loạn này, anh làm Tổng giám đốc Thịnh Thế nhiều năm như thế, chẳng lẽ thủ đoạn còn sạch sẽ hơn so với tôi, giả bộ hiền ngang lừa gạt cái gì?"

Đường Nhiễm Mặc không nói, hơi thở quang thân càng thêm rét lạnh, thậm chí nhiệt độ điều hòa chính thích hợp đều sắp đóng băng, ánh mắt u ám giống như vực sâu không thấy đáy, ần nấp gió lấp dử dội.

Phương Dữ cũng trầm sắc mặt, nhìn anh như đang chờ cùng anh quyết đấu.

Một người là Tổng giám đốc Thịnh Thế, một người là Đại thiếu gia Phương gia, hai người đều không chọc được, người trong đại sảnh đã sớm im lặng như ve sầu mùa đông.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nịch Sùng: Manh Thê Quá Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chú Là Người Tốt, Anh Cũng Không Phải Người Xấu

Editor: Phong Quang

"Chú, chúng ta về nhà thôi."

Bên trong một mảnh tĩnh mịch, thanh âm Mạt Li thanh thúy giống như một trận gió xuân thổi qua giếng trời, làm không khí trầm mặc trong chớp mắt khôi phục, vạn vật sống lại.

Đường Nhiễm Mặc cúi đầu, ánh vào đáy mắt vẫn là tươi cười không pha bất kì tạp chất của cô, anh im lặng, chậm rãi tan đi lạnh lẽo trong mắt.

"Này, cô nghe không hiểu tôi nói gì sao?" Phương Dữ không cam lòng cô còn bình tĩnh như thế, hẳn ta cảm thấy cô có phải còn nhỏ quá, đầu óc không phát triển đầy đủ, chỉ số thông minh cũng theo không kịp, nếu không nghe hẳn ta nói nhiều âm mưu của Đường Nhiễm Mặc như thế không ngờ còn có thể ngọt ngào gọi người đàn ông kia là "Chú".

Mạt Li ngượng ngùng yên lặng một chút mới nói: "Anh vừa nói nhiều như vậy, tôi cũng không chú ý nghe."

"Cô!"

"Bất quá tôi đại khái hiểu ý tứ trong lời nói của anh."

Phương Dữ tức giận hùng hổ lúc này mới dịu xuống một chút "Hừ, còn không đến mức quá ngốc, biết hẳn có bao nhiêu xấu xa rồi đi, chỉ cần cô cầu tôi, nể tình trên quan hệ huyết thống, nói không chừng tôi có thể nhận nuôi cô..."

"Không cần." Cô không chút do dự đánh gãy lời nói của hẳn ta "Tôi cảm thấy nghe người khác nói không bằng dựa vào chính bản thân cảm nhận."

Phương Dữ cảm thấy đầu óc của hẳn ta có chút không đủ dùng "... Có ý tứ gì?"

"Anh không cần lo lắng cho tôi, bởi vì tôi khẳng định chú là một người tốt." Cô mỉm cười nói.

Mạt Li mặt mày thanh tú dịu dàng giãn ra, ý cười doanh doanh, sạch sẽ trong suốt lại có một tia nghịch ngợm thuộc về thiếu nữ, phá lệ đáng yêu, cảm xúc của cô luôn dễ dàng lan truyền đến người khác.

Đường Nhiễm Mặc khoé mắt hơi liễm, đợi cho khoé miệng không tự giác dật ra tiếng cười khê, anh bình tĩnh nắm lòng bàn tay cô, cũng không có ý muốn buông ra.

Phương Dữ há miệng thở dốc, hơn nửa ngày mới phát ra âm thanh "Cô có phải ngốc hay không, hẳn... hẳn sao là người tốt!?"

"Đúng nha, chú là người tốt, anh cũng không phải người xấu."

Đường Nhiễm Mặc, người ở trên đế quốc thương nghiệp không từ thủ đoạn thâm tóm địa bàn của đối thủ, được xưng là "Bạo quân" sẽ là một người tốt. Còn Phương Dữ cả ngày phong lưu phóng túng sa đọa, không học vấn khổng nghề nghiệp, bị gọi là "Hỗn Thế Ma Vương" - Phương Dữ không phải là người xấu.

Cái đánh giá này...

Có người nhìn xem tam quan của vị thiếu nữ này, dao nĩa trong tay đều rớt trên mặt đất.

Đừng nhìn ở đây không ai dám bàn luận chuyện tranh chấp phát sinh bên cửa sổ, trên thực tế mỗi một đôi mắt đều gắt gao nhìn chăm chăm nơi này, suy nghĩ đến thân phận hai người đàn ông này xem, đi ra đường tùy tiện nói một chút cũng có thể nói một ngày!

Phương Dữ cứng họng một lúc lâu mới lấy lại thanh âm, cuối cùng rút rút khoé miệng nói: "Cô là ngốc tử."

Hẳn ta sẽ không thừa nhận hẳn ta có có một cháu gái ngốc tử, mặt của hẳn ta quá quý, ném không nổi.

Mạt Li cười cười không nói chuyện, trong mắt để lộ ra thông minh cơ trí, cô đã nhìn ra hai người đàn ông này đều là loại người khẩu thị tâm phi, nhưng cô không thể nói.

Đường Nhiễm Mặc nói: "Chúng ta trở về."

"Được..."

"Từ từ!" Phương Dữ gọi lại bọn họ, hẳn ta rõ ràng lộ ra thần sắc không cam lòng, hung tợn trừng mắt nhìn Đường Nhiễm Mặc liếc mắt một cái, lại nhìn về phía Mạt Li, dừng một chút mới không được tự nhiên nói: "Tiêu Mạt Li, tôi cho cô cơ hội cuối cùng, đi theo tôi, tôi có thể cam đoan sẽ bảo vệ... Ít nhất sẽ không ngược đãi cô! Cô không biết hẳn giết người phỏng quá chuyện gì đều làm qua!"

Đường Nhiễm Mặc vô ngữ nhìn hẳn ta, Phương Dữ còn nói anh bịa đặt, hiện tại nhìn hẳn ta không cần chuẩn bị kịch bản cũng thuận buồm xuôi gió nói xong, anh có thể xác định bản thân không giết người phóng quả, nếu có nhất định không phải anh làm, nhiều nhất anh chỉ hạ lệnh mà thôi.

Phương Dữ đã nhận ra ánh mắt của anh, ánh mắt anh nhìn hẳn ta như trẻ con trong vườn trẻ, hẳn ta nổi giận đùng đùng quát: "Nhìn cái gì mà nhìn! Anh

dám nói anh không phải u ác tính trong nhân loại, căn bã trong xã hội?"

"Cũng thế cũng thế."

Anh bình tĩnh cùng hấn ta buồn bực hình thành sự tương phản thật lớn.

Phuong Dữ bị tức nói không ra lời, đạo hạnh không đủ, đầu không lại nha...

Mạt Lị nhìn xem bọn họ, rõ ràng Đường Nhiễm Mặc chiếm thế thượng phong, cô mang theo ánh mắt an ủi nói với Phuong Dữ "Tôi bây giờ ở trong nhà chú rất tốt, không muốn chuyển đi, hơn nữa... Nếu tôi và anh ở cùng nhau, lúc anh hèn họ thật không tiện."

Cô nhìn người phụ nữ Phuong Dữ mang đến, xoa xoa cái mũi, cô không thích mùi nước hoa quá nồng như thế.

Phuong Dữ sắc mặt thập phần khó coi, cuối cùng hấn ta cũng biết cái gì gọi là vác đá nện vào chân mình.

"Mạt Lị đã cho đáp án, như vậy, Phuong thiếu gia, gặp lại." Đường Nhiễm Mặc rất có lễ pháp cáo từ, lễ phép đến không giống anh trước kia.

Anh nắm tay Mạt Lị, hai bóng dáng một cao một thấp cầm tay nhau đi, thật có loại hương vị hài hòa thoải mái.

"Phuong thiếu..." Cô gái săn sóc dựa qua, còn đem sóng gió mãnh liệt cọ cọ trên người hấn ta, muốn mượn chuyện này an ủi tâm tình buồn bực của hấn ta.

Bất quá cô nghĩ sai rồi.

"Tránh ra, đừng phiền gia!"

Phuong Dữ đẩy cô ta ra, cô ta không kịp phản ứng thiếu chút nữa ngã trên mặt đất, muốn tức giận, ngẩng đầu nhìn chi phiếu bị ném tới, cô ta lập tức tươi cười còn sáng lạn hơn hoa.

"Sau này không cần xuất hiện trước mặt tôi." Phuong Dữ lạnh mặt, đây là cảnh cáo.

Cô ta vội vàng run run gật đầu "Vâng, vâng."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nịch Sủng: Manh Thê Quá Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Đôi Mắt Để Trang Trí Sao

Đường Nhiễm Mặc cả người tản ra hơi thở sung sướng dạt theo Mạt Lị về nhà, loại tâm tình không tệ này kéo dài đến vài ngày, thậm chí mấy ngày này qua 9 giờ rưỡi, cô gái nhỏ ăn vạ trong phòng khách muốn xem TV anh cũng không quản.

Đây xem như là... Khen thưởng.

Buổi tối hôm nay anh phải xử lý văn kiện trong thư phòng, ngay cả khi thấy được sai sót cấp thấp của cấp dưới cũng không gọi điện cho Thẩm Thiên Thu, yêu cầu anh ta đuổi việc kẻ nào không có đầu óc viết báo cáo này.

Đúng lúc này cửa thư phòng bị người nhẹ nhàng gõ vang, bên cửa hé ra nửa thân mình nhỏ xinh, không được anh cho phép, cô cũng không dám tùy ý tiến vào địa phương riêng tư của anh.

Đường Nhiễm Mặc thả văn kiện trong tay xuống, đôi mắt lóe lóe, cô cẩn thận tinh tế như thế không chỉ giống con thỏ nhỏ, còn giống mèo con tinh ranh.

"Cháu có thể vào không?" Cô sợ quấy rầy anh đang làm việc, ngay cả âm thanh hỏi chuyện không tự giác nhỏ đi nhiều.

Tiếng mèo con không được ăn no um.

Anh đạm nhiên nói: "Vào đi."

Được anh cho phép, cô cười cười đi đến trước bàn làm việc của anh, trong tay còn cầm điện thoại di động, cuộc trò chuyện trên màn hình còn đang tiếp tục đưa đến trước mặt anh "Chủ nhiệm lớp gọi điện thoại đến, cô ấy nói muốn cùng người giám hộ của cháu thương lượng việc chuyển trường."

Đường Nhiễm Mặc gợn tay tiếp nhận điện thoại di động, động tác tùy ý đến cực điểm tựa lưng vào ghế ngồi, khí thế áp bức không gian tự uy nói: "Đúng là tôi... Lúc nào?... Có thể..."

Tiếng nói trầm thấp có lực vang lên trong phòng, anh tiến vào trạng thái giải quyết công việc, đối thoại đơn giản liền sáng tỏ.

Nghe nói sau khi cô xuất viện, anh đã xử lý tốt thủ tục chuyển trường cho cô, trước kia cô học ở trường cao trung Anh Lý, đó tuyệt đối là trường học tư nhân giành cho quý tộc tốt nhất, mà bây giờ trường cô muốn đến là cao trung Bạch Tuấn, trường này tuy rằng tập trung nhiều con cháu nhà quyền quý, nhưng lại chú trọng thành tích mà không phải gia thế, tỷ lệ trúng tuyển đại học mỗi năm cao nhất thành phố A.

Đường Nhiễm Mặc tựa hồ có ý bồi dưỡng cô thành một học bá (1), hơn nữa muốn cô dựa vào bản lĩnh của mình thi vào trường đại học tốt, kỳ thật cô có chút áp lực, dù sao đã lâu như vậy kiến thức cao trung cô đã sớm quên sạch, một lần nữa tiếp tục học lại cao trung cô chỉ có thể nghiêm túc nỗ lực.

(1) Học bá: chỉ những người học giỏi đứng đầu

Anh mau chóng ngắt điện thoại, trả lại điện thoại cho cô nói: "Ngày mốt cháu sẽ đến trường học."

"Nhanh như thế..." Cô lẩm bẩm.

"Ngày nghỉ của cháu cũng đủ dài."

Cô lúc này bẹp miệng nói: "Ai sẽ ngại kỳ nghỉ nhiều đâu."

Thật là tính tình trẻ con.

Anh ở trong lòng chứa ý cười, bên ngoài càng bình tĩnh không biểu hiện ra, tiếp tục vui đùa xử lý văn kiện mới thấp giọng nói: "Đồng phục, tài xế, tôi đã an bài tốt, cháu hãy thừa dịp còn hai ngày, hưởng thụ ngày nghỉ thật tốt."

"Nha..." Cô rũ đầu đi ra khỏi thư phòng, người bị vây trong trạng thái mất mát hoàn toàn không chú ý cửa ở trước mặt chỉ khép hờ, cứ thế cứng rắn xông lên.

Phát ra một tiếng vang không nhỏ, làm người ta nghe tới... có loại cảm giác bản thân cũng ần ần đau.

Mặt Lị che lại cái trán đau xót chậm rãi ngồi xổm xuống, sau một lúc lâu không có động tác.

Đường Nhiễm Mặc đi đến bên cạnh cô, nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn dúm dỏ còn có dấu hiệu muốn sưng lên thành bánh bao nhỏ của cô, anh dấu đi ý cười.

"Đôi mắt dùng để trang trí sao?"

Anh duỗi tay chạm chạm vào vết thương trên trán cô, vừa mới chạm vào, cô liền phát ra tiếng kêu rất nhỏ: "Đau... Nhẹ một chút..."

Tay anh liền dừng lại.

Thanh âm của cô rất nhỏ rất nhỏ, tựa như đang làm nũng, nhưng anh có thể khẳng định, cô không phải đang làm nũng.

Cô nhất định không biết bản thân mình dùng đến loại giọng điệu nào nói ra mấy từ này, cô đau chết đi được, âm thanh nhẹ nhàng tinh tế, vừa ủy khuất vừa ngọt ngào lại treu chọc tâm trí người đàn ông nào đó.

Trái tim Đường Nhiễm Mặc giống như bị móng vuốt mèo nhỏ gãi ngứa, không khó chịu nhưng rất khó bỏ qua.

Anh nghe được thanh âm chính mình có chút mất tiếng nói: "Tôi mang cháu đi thoa thuốc."

"Ừm..." Cô đáng thương hề hề nói.

Anh nắm tay cô đứng lên, trong một khắc da thịt chạm nhau hình như có ngọn lửa mạnh mẽ thiêu đốt, theo tay anh chậm rãi lan tràn đến tận tim.

Anh ở trong lòng yên lặng nói với chính mình, Đường Nhiễm Mặc, có lẽ đến lúc nên tìm một người phụ nữ.

Mà không phải như bây giờ thiếu chút nữa bụng đói ăn quàng.

Đường Nhiễm Mặc trước giờ không thích đi bệnh viện, cho nên ở trong chung cư của anh được chuẩn bị rất nhiều thuốc, vết thương bình thường như trầy da thường dùng, tất nhiên không phải ít.

Anh cùng cô ngồi trên sofa, khoảng cách không quá mười centimet, tựa hồ họ có thể cảm thấy tiếng hít thở của đối phương.

Vết thương sau khi được xử lý tốt, cô sờ sờ cái trán, ngẩng đầu dùng đôi mắt mang cười nhìn anh "Cảm ơn chú."

Cho dù trước mắt một mảnh phồn hoa xinh đẹp, cũng không bằng một cái liếc mắt tươi cười của cô.

Đường Nhiễm Mặc đột nhiên sinh ra ý nghĩ quỷ dị này, anh nghiêng tầm mắt, hận không thể đi đến bệnh viện kiểm tra đôi mắt, nhưng không dò mắt còn tốt, vừa dò mắt liền nhìn thấy váy ngủ màu trắng cô đang mặc lệch qua một bên, lộ ra xương quai xanh tinh xảo, đùi tuyết trắng... Bộ phận bị che đậy

dưới váy ngủ mảnh liệt tiến vào tầm mắt gọi lên anh mơ màng không thôi.

Anh đứng dậy, mặt âm trầm rời đi.

Cô nhìn ra phương hướng anh đi không phải thư phòng, nghi hoặc hỏi: "Chú, chú làm gì nha?"

"... Tắm rửa." Anh hầu như từ hàm răng nhả ra mấy chữ này.

Mặt Lị ghé vào trên xô pha, cô không hiểu hiện tại là giờ nào rồi còn tắm rửa nha, huống chi không phải sau khi ăn cơm chiều đã tắm qua?

Cô đương nhiên không biết, sau cơm chiều là tắm nước ấm, còn bây giờ muốn tắm chính là tắm nước lạnh.

Hơn nữa trước ngày đầu tiên trở lại trường học, cô nhận được một phần lễ vật của anh, là một bộ váy ngủ màu hồng nhạt.

A, vẫn nên mặc quần dài thì hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nịch Sủng: Manh Thê Quá Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Thu Bạch Bạch

Ngày Mặt Lị quay trở lại trường học, Đường Nhiễm Mặc cũng đến công ty làm việc, anh vì cô gái nhỏ lãng phí không ít thời gian, vì vậy anh phải nhanh chóng hoàn thành công việc còn bỏ dở.

Tính cách cuồng công việc của Đường Nhiễm Mặc làm Mặt Lị tràn đầy không hiểu, cô thay váy đồng phục kẻ ô vuông, sau khi tạm biệt Đường Nhiễm Mặc, ngồi trên xe được tài xế đưa trên trường.

Theo như lời Đường Nhiễm Mặc, nguyên nhân chuyển trường bởi vì cô mất trí nhớ cần một khởi đầu mới tránh xa đám hồ bằng cầu hữu mới tốt, cô không có ý kiến, dù không cho cô học lại cao trung cô càng không ý kiến.

Phòng học cô chuẩn bị bước vào là cao nhị ban nhất, lớp khoa văn, tỉ lệ nam nữ trong lớp không chênh lệch nhiều lắm, nữ sinh quá nhiều sẽ dễ dàng phát sinh bất quá, nam sinh quá nhiều sẽ ồn ào nhốn nháo, như vậy xem như cân bằng, chủ nhiệm lớp cũng hòa ái dễ gần, cô khá vừa lòng với không khí thế này.

"Xin chào mọi người, tôi họ Tiêu, tên Tiêu Mặt Lị, sau này mong mọi người chiếu cố nhiều hơn." Cô đứng trên bục giảng, mỉm cười hào phóng mê người tự giới thiệu.

Sớm biết rằng sẽ có học sinh mới chuyển trường nhưng không nghĩ tới người đến là một đại mỹ nữ, phía dưới đã có mấy nam sinh không an phận ngo ngoe rục rịch.

Có nữ sinh không phải rất thân thiện hỏi: "Cậu chính là Đại tiểu thư xí nghiệp Tiêu thị Tiêu Mặt Lị?"

"Đúng." Người hỏi loại vấn đề này không có ý tốt, cô vẫn ôn hòa tươi cười đáp.

Học sinh phía dưới nháy mắt kinh ngạc nhìn cô, phần lớn bọn họ không phải con của gia đình bình thường, danh tiếng xí nghiệp Tiêu thị lớn như thế, dù bọn họ không phải thường xuyên nghe từ trong miệng ba mẹ nhắc đến, cũng xem qua trên báo chí, từng có bài báo nói Tiêu Mặt Lị lớn lên kiêu ngạo ương ngạnh, là thiếu nữ điều ngoa hư hỏng không để ai vào mắt, nhưng bây giờ xem ra... Cô thoát nhìn tươi cười ôn hòa, thần thái an tĩnh, nhất cử nhất động có thể nói đúng tiêu chuẩn thực nữ dịu dàng, nơi nào có dáng vẻ như trong lời đồn kia!?

Tuy họ Tiêu không nhiều lắm nhưng cũng không phải ít, quan trọng là cô chính là Đại tiểu thư xí nghiệp Tiêu thị kia.

"Nghe nói trước kia cô nháo ra chuyện không tốt ở trường Anh Lý mới chạy đến Bạch Tuân của chúng ta, là thật không?" Nữ sinh tươi cười ác liệt, khuôn mặt mỹ lệ bởi vì cố ý làm khó dễ mà có vẻ chua ngoa.

"Thu Bạch Bạch!" Chủ nhiệm lớp Chương Văn cau mày nhẹ giọng cảnh cáo.

Thiếu nữ tên Thu Bạch Bạch vẻ mặt không sao cả nhún vai nói: "Xảy ra chuyện gì, em quan tâm tân đồng học không được sao?"

"Không sao, tôi có thể trả lời." Thanh âm Mặt Lị nhu hòa đến bình tĩnh, vô cùng bao dung với hành động cố tình gây sự của Thu Bạch Bạch nói: "Trước kia tôi đúng là học ở trung học Anh Lý, ở trường học... Đái khái không thể nói là nháo, từ sau khi tôi bị tai nạn giao thông đã quên mất rất nhiều chuyện, cho nên không thể nói cho cậu nha... Ừ, là chú của tôi cảm thấy bắt đầu lại trong hoàn cảnh mới sẽ càng tốt, tôi mới đến đây đã cảm thấy hoàn cảnh rất tốt, người cũng rất 'đáng yêu', tôi rất thích."

Ngay khi cô nói ra hai từ 'đáng yêu', Thu Bạch Bạch nhìn cô đôi mắt ngậm cười, không nói gì nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng âm thầm mừng một câu cô gái này có phải bị ngốc hay không.

Một đám người không nghĩ tới đơn giản như thế Thu Bạch Bạch liền không gây khó dễ nữa, vốn đang ôm tâm tình xem kịch vui liền biến thành kinh ngạc.

Có thể nói Thu Bạch Bạch là người không hòa hợp nhất, mỗi lần không có việc gì sẽ gây ra không ít chuyện, gặp ai cũng trưng ra sắc mặt không tốt, tuy rằng cô lớn lên xinh đẹp nhưng không ai muốn cùng cô làm bạn, thậm chí bài xích đến gần cô.

Chương Vân không giống như những người khác, cô biết ba mẹ Mạt Lị vừa mới qua đời, cho nên trong lòng không khỏi đồng tình đáng thương liền cố ý giúp đỡ Mạt Lị, vì thế lấy ra uy nghiêm chủ nhiệm nói: "Tốt, hoan nghênh tân đồng học đến lớp chúng ta, Mạt Lị, đó là vị trí của em, qua đó đi."

"Vâng, cảm ơn lão sư."

Cô mang cặp sách đi đến phương hướng chủ nhiệm lớp chỉ, vị trí dựa cửa sổ, ngồi xuống liền cảm nhận được ánh mắt từ bốn phương tám hướng, hấp dẫn tầm mắt người ta nhất đến từ bên phải truyền đến.

Cô quay đầu qua, hướng về phía đối phương cười cười.

Thu Bạch Bạch sững sốt, hừ một tiếng thật mạnh quay đầu qua.

Mạt Lị tất nhiên không để ý dù sao cũng chỉ là một đám trẻ con mà thôi, yêu thích hoặc chán ghét đều không để ở trong lòng, không nghĩ tới thời điểm tan học liền có chút... Phiền toái! Chính là cô còn phải nghĩ cách đối phó với những nam sinh muốn trao đổi phương thức liên lạc.

Cô bây giờ thoát nhìn không khó tiếp cận, hơn nữa bằng thân phận thiên kim Tiêu thị thêm bộ dáng lớn lên xinh đẹp, ai cũng muốn biểu hiện thật tốt trước mặt cô.

Thu Bạch Bạch nhìn bên cửa sổ đứng một đồng người, lại nhìn các nữ sinh vây ở một bên lộ ra thần sắc ghen ghét, cô phát ra một tiếng cười nhạt, lười biếng ghé vào trên bàn, tâm tình rất tốt, ha ha, sau này có trò hay để xem rồi!

Không mất bao lâu, tin tức thiên kim xí nghiệp Tiêu thị đến học ở cao nhị ban nhất truyền ra khắp Bạch Tuân.

Thẳng đến khi Mạt Lị ngồi lên xe tải xế riêng tới đón, cô mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, làm học sinh đã khó khăn, còn làm một học sinh tốt gia thế hiển hách càng khó.

Thời điểm trở lại chung cư, Đường Nhiễm Mặc còn chưa trở về, bỗng nhiên điện thoại trong phòng khách vang lên, là di giúp việc nấu cơm gọi đến.

"Tiêu tiểu thư, con dâu của tôi sắp sinh, tôi phải về quê một chuyến, mấy ngày này sợ là không thể tới nấu cơm."

Mạt Lị vội cười nói: "Không sao, chúc mừng dì Vương sắp làm bà nội."

"Ai, cảm ơn Tiêu tiểu thư, vốn dĩ dự tính đến tháng sau mới sinh, nào biết đến sớm, còn phiền tiểu thư nói với Đường tiên sinh một câu, thật đúng là ngượng ngùng."

"Không có việc gì, tôi sẽ nói với chú."

"Được, được, cảm ơn."

Di Vương đầu dây bên kia sau khi kết thúc trò chuyện thăm cảm thấy may mắn người tiếp điện thoại là Mạt Lị, nếu là Đường Nhiễm Mặc, chỉ sợ bà vừa mới mở miệng đã bị khí thế cường đại của anh chế trụ nói không ra lời.

Mạt Lị chuẩn bị gọi điện thoại cho Đường Nhiễm Mặc, mới vừa ấn một dây số liền thả điện thoại trong tay xuống, cô mở tủ lạnh ra, nhìn thấy bên trong có một ít nguyên liệu nấu ăn.

"Ừ, cũng không tệ lắm..." Cô gật gật đầu, đã biết nên làm như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nịch Sùng: Manh Thê Quá Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Về Nhà

Đồng hồ điểm sắp 9 giờ Đường Nhiễm Mặc mời trở lại chung cư, trên tay anh còn cầm di động phân phó công việc cho Thẩm Thiên Thu "Thay đổi

người phát ngôn đá quý mới ra mắt, xử lý Tống Lan cho tốt tránh gây động tĩnh lớn, cho hắn ta thời gian suy nghĩ, lúc nào nên thả hắn ta ra... "

Trong nháy mắt mở cửa ra, anh đang nói đột nhiên im bặt.

Thiếu nữ mặc tạp dề chạy đến bên cạnh anh, tóc đuôi ngựa ở sau đầu lắc lư lay động, đáng yêu cực kỳ.

"Chú đã trở lại!" Đôi mắt cô tỏa sáng, môi hồng khép khép mở mở tựa hồ kiều diễm ướt át.

Anh có một khắc hoảng hốt, mới giảm thấp thanh âm nói: "... Tôi đã trở về."

Cô vẫn còn là cô gái nhỏ, có lẽ do ánh đèn hôm nay quá chói mắt, làm anh trong chớp mắt nhìn cô thành người phụ nữ thành thực quyến rũ, thiếu chút nữa... sinh ra một cổ xúc động khó có thể nói.

"Tổng giám đốc... Đây?" Đầu dây bên kia hồi lâu không phát ra thanh âm, Thẩm Thiên Thu còn tưởng rằng là không có tín hiệu.

Đường Nhiễm Mặc cảm thấy anh ta phiền đáng chết, anh ngắt cuộc trò chuyện điện thoại, hít sâu một hơi mới cúi đầu nhìn cô gái nhỏ xinh bên cạnh, cảm xúc đã sớm khôi phục bình thường nói: "Như thế nào mặc thành như vậy?"

"Cháu hôm nay nấu cơm nha." Cô thân thiết nhìn anh, giọng nói mơ hồ mang theo cảm giác tranh công nói.

Đường Nhiễm Mặc nhú mày "Di nấu cơm đâu?"

"Bà ấy sắp có cháu nên xin nghỉ mấy ngày, cháu sẽ nấu cơm."

Anh cầm lên điện thoại, đang định gọi điện thoại đến công ty giúp việc gia đình, lại bị một đôi tay nhỏ bắt lấy.

"Có một tiểu sinh mệnh sinh ra đây là chuyện tốt, dù sao chỉ có mấy ngày, ai nha, chú đã nhú mày lại cau mày, làm cháu cảm thấy không khí đều tràn đây khăn trương."

Cô bấu môi làm nũng, bộ dáng này nhìn không ra có một tia khăn trương.

Đường Nhiễm Mặc đã thật lâu không thể nghiệm cảm giác bất đắc dĩ, anh buông di động trong tay xuống, cuối cùng thỏa hiệp thở dài.

Anh bị cô lôi kéo đi vào bàn ăn, thời điểm nhìn đến trên bàn bày các món ăn phong phú đầy màu sắc, có chút kinh ngạc.

Anh nhướn mày "Tất cả đều là cháu làm?"

"Đúng vậy." Cô kéo anh ngồi xuống, có chút đắc ý nói: "Chỉ là không biết muộn như thế chú mới trở về, đồ ăn đều lạnh rồi."

Anh trầm thấp khụ một tiếng, lần đầu tiên ý thức được bản thân có bản tính cuồng công việc "Sau này tôi trở về muộn, không cần chờ tôi."

"Nha..."

Ngay khi cô trả lời một chữ này, Đường Nhiễm Mặc rất rõ ràng thói quen mỗi lần trả lời cho có lệ của cô, thái độ kia chính là có nghe hay không chỉ có mình cô biết.

Mạt Lị cảm chén đĩa đặt trước mắt anh, rồi mới vòng qua ngồi bên cạnh, chống cằm nhìn anh nói: "Chú mau nếm nếm xem, ăn có ngon hay không."

Anh ở dưới ánh mắt tràn ngập chờ mong của cô duỗi chiếc thìa tới, cảm xúc khó hiểu trong lòng càng ngày càng nhiều, lấp đầy hương vị trong miệng.

"Như thế nào?" Cô thật cẩn thận hỏi.

"Ừ, cũng không tệ lắm."

Mạt Lị cho rằng đây là trả lời tương đối hài lòng, thế là cô vui vẻ cười "Chú thích ăn đồ ăn thanh đạm, cháu đều nhớ kỹ."

Tay cầm thìa dừng lại, biểu tình Đường Nhiễm Mặc không tự giác mềm mại vài phần nói: "Hôm nay ở trường học như thế nào?"

Anh chính là trưởng bối hắn là nên theo lẽ thường quan tâm vấn đề một chút, dù là giọng điệu lơ đãng hỏi, lại đứng trọng tâm giải đáp chỗ ngứa.

"Cũng không tệ lắm, lão sư và bạn học đều rất nhiệt tình."

Quả thật là không phải nhiệt tình bình thường.

"Nếu cảm thấy học tập không theo kịp, tôi có thể mời gia sư đến dạy cháu."

"Không cần, cháu cảm thấy rất tốt, sách giáo khoa cũng không khó lắm." Tuy rằng cô đã quên gần hết kiến thức cao trung, nhưng tốt xấu gì năm đó thành tích cũng số một số hai, hiện tại cô chỉ cần tập trung nghe giảng, có thể dễ dàng nghe hiểu.

Đường Nhiễm Mặc nghe cô trả lời có chút ngoài ý, năm đó Tiêu Viễn cho dù đi ra ngoài làm công việc sáng tác nghệ thuật, cũng còn thường xuyên quấy rầy anh, liên tục than thở nói tiểu công chúa nhà ta lại gây sự, thành tích kém không nổi, còn ở trường học đánh nhau... Anh có thể tưởng tượng ra cô hoàn toàn là bộ dáng Tiểu bá vương hư hỏng.

Nhưng mà cô bây giờ mặc đồng phục học sinh, nhìn thế nào cũng là tiểu nữ sinh yêu thích học tập, không làm người ta nhọc lòng, Đường Nhiễm Mặc ngược lại cảm thấy đầy lòng có chút không quen.

Thế là anh lại nói một câu: "Không hiểu có thể hỏi tôi."

Nói xong anh liền ngậm miệng trầm mặc, anh mỗi ngày xử lý công việc ở công ty không hết, lấy đâu thời gian tới giải đáp các vấn đề của cô gái nhỏ.

"Chú... Bây giờ còn làm bài tập cao trung sao?" Trong mắt cô lộ ra sắc thái hoài nghi.

Câu nói của cô thành công chạm đến anh rồi, anh buông chiếc đĩa, ngồi thẳng thân mình rồi mới như cười như không nhìn cô, nháy mắt trở thành đế vương trên bàn hội nghị khổng lồ chế toàn trường nói: "Tiểu công chúa ngây thơ của chúng ta hẳn là biết, không phải mỗi người đều giống như cháu, ký ức sẽ theo thời gian trôi đi mà biến mất, tỷ như học thức, đương nhiên cháu có thể lựa chọn từ bỏ."

Câu này nghe liền hiểu, ngụ ý nói cô tuy rằng ngốc, nhưng có thể thông qua sự cố gắng chậm rãi bồi dưỡng, nhưng càng phức tạp, chỉ số thông minh của cô liền không đủ dùng.

Mạt Lị thu hồi tươi cười, tức giận nhìn anh tựa như mèo con nổi giận, không hề có lực uy hiếp.

Nhìn xem cô có thể nghe hiểu lời anh nói, kỳ thực không ngu.

Đường Nhiễm Mặc nỗ lực khống chế khóe miệng gợn lên, anh không nhận được xoa xoa đỉnh đầu cô, xúc cảm mềm mại thoải mái như trong tưởng tượng, anh mang theo suy nghĩ ác liệt an ủi cô: "Đừng tức giận, cháu còn nhỏ, nói không chừng chỉ số thông minh có thể tăng lên."

Thật đáng chết, anh không phải người đáng khinh như thế!

Mạt Lị không hiểu anh làm sao đột nhiên im lặng không nói, trên đỉnh đầu đột nhiên cảm nhận bàn tay to từ nhẹ nhàng vuốt ve biến thành mãnh mẽ xoa loạn, tóc chình tề bị xoa đến rối tung.

"A, tóc của cháu!"

Đường Nhiễm Mặc phát hiện bản thân khác thường, có loại xúc động muốn mất trí nhớ, không được tự nhiên nói: "Trở về phòng làm bài tập."

"Trong thời gian chờ chú về nhà đã viết xong..." Tóc ở trên tay người ta, cô không tự giác nhẹ giọng nói nhỏ.

Đường Nhiễm Mặc dừng động tác trên tay lại, nhẹ nhàng sửa lại tóc bị anh làm rối, trong mắt không thể khống chế dật ra ý cười nhàn nhạt "Vây xem TV đi."

Không thể phủ nhận cảm xúc của anh dễ dàng bị cô tác động, anh bị một câu "Chờ chú trở về" của cô làm cả người sung sướng, từ trước đến nay anh đều ở một mình trong chung cư rộng lớn, lần đầu nhận được thể nghiệm mới lạ có người nói chờ anh trở về nhà, trong lòng anh tựa hồ lấp đầy ánh mặt trời ấm áp dào dạt.

Mạt Lị nghe được có thể xem TV, cô lập tức hai mắt cong thành độ cung đáng yêu nói "Vây chú mau ăn xong, cháu muốn rửa sạch chén trước!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nịch Sùng: Manh Thê Quá Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tổng Giám Đốc Tự Sa Ngã

Thẩm Thiên Thu chưa từng nghĩ tới có một ngày, Tổng giám đốc sẽ gọi điện thoại cho anh ta mà không phải vì công việc, cho nên ngay khi nghe được Tổng giám đốc đại nhân hỏi tuổi nào tốt nhất nên kết hôn, điện thoại di động đang cầm trong tay thiếu chút nữa bị anh ta ném xuống đất, may mắn tiếp được mới đi đến mở ra cửa sổ, anh ta muốn nhìn một chút mặt trời hôm nay có phải mọc từ hướng tây hay không, không đúng, hiện giờ là buổi tối.

Cũng không có UFO xuất hiện, thực kì quái.

Anh ta nâng mắt kính bị dọa sắp rớt xuống, tận lực điều chỉnh cảm xúc mới bình tĩnh trả lời: "Chuyện này... Theo lẽ thường là 25 tuổi đến 30 tuổi đi."

Loại vấn đề có vẻ 'hàm súc' này, cho dù là thư kí Thẩm có năng lực hành động cường đại cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đầu dây bên kia điện thoại tựa hồ trầm ngâm một chút "Thư kí Thẩm, an bài đối tượng thân cận (xem mắt) cho tôi."

Rõ ràng là sét đánh giữa trời quang!

"Vì, vì cái gì?" Thẩm Thiên Thu kinh hãi lắp bắp nói, không thể trách anh ta không giữ được bình tĩnh, anh ta đi theo bên người Đường Nhiễm Mặc đã nhiều năm, chưa từng nhìn thấy anh đi cùng người phụ nữ nào, càng đừng nói đến loại yêu cầu kì quái này!

"Tôi cảm thấy, tuổi tác của tôi cũng tới lúc cần có một người phụ nữ." Cho dù Đường Nhiễm Mặc nói ra loại câu nói ngả ngón không đứng đắn, nhưng lời từ trong miệng anh phát ra lại hiện ngang lăm lăm, chính trực đường hoàng, phảng phất đúng như anh nói đã đến lúc cần có phụ nữ.

Tổng giám đốc đại nhân năm nay hai mươi tám, đúng là tuổi trẻ tinh lực dồi dào, tựa như gốc vạn tuế sắp nở hoa, nhưng hai mươi tám tuổi mới thức tỉnh có phải quá muộn rồi hay không.

"... Trước hết ngài cũng có thể tìm một vị tiểu thư danh môn kết giao, không cần thiết gấp gáp thân cận." Thẩm Thiên Thu miên man suy nghĩ chợt bừng tỉnh, anh ta rất ít khi nghi ngờ lời Tổng giám đốc đại nhân nói, nhưng hôm nay anh ta quả thật chịu kích thích không nhỏ, không nhịn được hỏi ra miệng.

Kết giao trong lời nói của anh ta đương nhiên không đơn thuần chỉ là kết giao, anh ta suy đoán Đường Nhiễm Mặc có nhu cầu sinh lý cần cấp bách tìm một người phụ nữ tới giải quyết, tiện tìm một bạn gái hiểu chuyện là được, nhưng đối tượng thân cận... Đó chính là mối quan hệ nghiêm túc!

"Bên người tôi không có phụ nữ."

Cho nên anh tìm không thấy bạn gái.

"..." Thẩm Thiên Thu trầm mặc.

Có đôi khi anh ta rất muốn biết trong đầu Tổng giám đốc nghĩ cái gì, anh có thể ở trên thương trường tàn khốc đặt bẫy đối thủ đến tiền vốn ban đầu đều không còn, như thế nào chỉ cần liên quan đến phương diện nam nữ liền thuần khiết như thế chứ!?

Đúng vậy, chỉ có thể dùng từ thuần khiết tới hình dung Tổng giám đốc đại nhân.

Đường đường là Tổng giám đốc Thịnh Thế sẽ thiếu phụ nữ sao? Quá nực cười! Nếu không phải mỗi lần có phụ nữ muốn đến gần trên người anh liền không tự giác phóng thích ra khí lạnh, trực tiếp đóng băng bọn họ, cho nên không ai có lá gan dám đến gần. Dĩ nhiên, chỉ cần anh ngoắc ngoắc ngón tay, những người phụ nữ đó đều chủ động dán lên, nơi nào còn cần anh đi thân cận!

Tổng giám đốc muốn thân cận hồi lâu lại làm Thẩm Thiên Thu kinh ngạc rớt mất kính, anh ta dứt khoát tháo mất kính xuống, lần đầu tiên sử dụng giọng điệu hồ hững nói chuyện với Đường Nhiễm Mặc "Tổng giám đốc, ngài rốt cục xảy ra chuyện gì?"

Đường Nhiễm Mặc xảy ra chuyện gì?

Anh cùng lắm chỉ là một người đàn ông, bị một thiếu nữ chưa trưởng thành quyến rũ sinh ra phản ứng sinh lý đặc biệt mà thôi.

Đối với phương diện nào đó có phản ứng, anh nên cảm thấy cao hứng, chứng minh anh không phải tính tình quá lạnh nhạt không có cảm giác với phụ nữ.

Anh bước vào thư phòng, lại không giống như trước vui đầu xử lý văn kiện, mà đứng ở phía sau cánh cửa khép hờ, đủ để anh nhìn thấy cô gái nhỏ mặc áo ngủ, chân dẫm lên dép lê chạy từ phòng bếp ra phòng khách, cô vừa mới rửa chén xong, tay còn ẩm ướt, tiện tay cầm khăn giấy lau qua loa vài cái rồi mở TV, sau đó nằm trên sofa, thân thể nho nhỏ rúc thành một quả cầu.

Trên người cô mặc áo ngủ cùng quần ngủ hôm đó anh đưa cho cô, bỗng nhiên anh bị ai phát hiện có chút hoài niệm bộ dạng cô mặc váy ngủ màu trắng, mơ hồ lộ ra xương quai xanh tinh xảo, bên dưới cổ áo trắng nõn, thân thể xinh đẹp khiến người mơ màng...

Đường Nhiễm Mặc không tiếng động đóng cửa lại, anh dựa trên vách tường lạnh như băng, cánh tay đặt trên trán, buồn bực nhắm chặt hai mắt.

Không thể tưởng tượng được có một ngày anh sẽ nhìn coi người khác.

Anh nói với Thẩm Thiên Thu ở đầu dây bên kia, lời nói chân thật đáng tin không cho phép cự tuyệt "Ngày mai tôi muốn thấy danh sách đối tượng thân cận."

Ngay lập tức ngắt điện thoại.

Bạn tốt bên cạnh Đường Nhiễm Mặc không thiếu nhất chính là phụ nữ, một tháng đối một bạn gái cũng không nói quá, chỉ có anh khác biệt quanh năm trừ bỏ công việc chính là công việc, khó tránh khỏi có người ở sau lưng nghị luận qua lại nói anh có phải thích đàn ông hay không, anh cũng không quá để ý, bởi vì anh đối với những người phụ nữ đó không nhắc lên nổi hứng thú.

Nhưng hiện giờ anh cảm thấy đã đến lúc cần kết giao với một phụ nữ thành thực, mà không phải ở chỗ này nhìn coi một thiếu nữ vị thành niên, hơn nữa còn là "Cháu gái" trên danh nghĩa của anh.

Đường Nhiễm Mặc xác định anh không phải là chính nhân quân tử, nhưng tuyệt đối không phải cảm thú làm ra chuyện xuống tay với trẻ vị thành niên, anh cho rằng nguyên nhân này đến từ nhu cầu sinh lý cơ khát đã quá lâu.

Bên ngoài vang lên thanh âm dép lê của cô truyền đến, anh vẫn không nhúc nhích dựa trên tường, sau một lúc lâu anh mới xoay người mở cửa ra một khe hở, anh nói cho bản thân chỉ là sợ cô vô ý té ngã, từng có một lần cô không chút để ý đâm đầu vào cửa.

Mạt Li từ bên trong tủ lạnh lấy ra một hộp kem, cô trở lại ngồi trên sofa, không biết đang xem phim truyền hình gì xem đến nghiêm túc, mắt chớp cũng không chớp, cô vô ý thức liếm cái muỗng, lại đuổi lười hồng nhạt ra liếm liếm khóe môi.

Gọi cảm đáng chết!

Đường Nhiễm Mặc thật mạnh đóng sầm cửa, làm Mạt Li sợ tới mức quay đầu qua nhìn, nhưng mà cô chỉ có thể nhìn đến một góc cửa, hồn nhiên không nhìn tới người đàn ông đỡ góc tường tự sa ngã...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nịch Sùng: Manh Thê Quá Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Gây Sự

Mạt Li mơ hồ cảm thấy tâm tình Đường Nhiễm Mặc gần đây không tốt lắm, mỗi lần gặp cô luôn trưng ra khuôn mặt lạnh, giống như cô thiếu tiền cả nhà anh, cô vốn dĩ đã nhát gan, thế là biểu hiện càng thêm ngoan, tận lực tránh không chọc giận đến anh, cô còn đang ăn nhờ ở đậu trong nhà anh, vạn nhất không cẩn thận làm anh tức giận đuổi cô đi liền thảm.

"Mạt Li, bài tập toán học ngày hôm qua của cậu có thể cho tôi mượn nhìn xem được không?" Đứng trước bàn học của cô là Ngô Phi, trên khuôn mặt đáng yêu nở rộ tươi cười xinh đẹp, cô khó có thể cự tuyệt không đồng ý.

Mạt Li cười cười, lấy ra vở bài tập đưa cho cô ta "Cậu cầm đi đi, nhưng mà tiết tự học sau phải trả cho tôi."

"Được, cảm ơn!"

Có thể nhìn ra thành tích học tập của Tiểu Mạt Li rất tốt, mỗi lần lão sư đặt câu hỏi đều trả lời một cách hoàn mỹ, môn học cô không am hiểu nhất chính là môn thể dục, nhưng mà lão sư thể dục rất thích cô, cho dù thể lực của cô không đủ cũng cố gắng hoàn thành nhiệm vụ lão sư giao, mỗi lão sư trong văn phòng nhắc tới cô đều khen không dứt miệng.

Hoàn toàn là tiêu chuẩn học sinh tốt trong mắt lão sư.

Thu Bạch Bạch nhàm chán xoay xoay cây bút, cười nhạo một tiếng nói với Mạt Li "Giả người tốt."

Mạt Li như không nghe thấy, nhặt kẹo cao su trên mặt đất lên, đuổi tay đưa tới trước mặt Thu Bạch Bạch "Đây là cậu vừa làm rớt, cho cậu."

"... Hừ!" Thu Bạch Bạch hừ lạnh một tiếng, nhận kẹo cao su lại không hề nhìn cô.

Tiếng chuông kết thúc tiết học đúng giờ vang lên, trong phòng học yên tĩnh nháy mắt khôi phục bộ dáng vô cùng náo nhiệt, đại biểu toán học là một thiếu niên tuấn tú tên Chu Lạc, cậu lần lượt thu vở bài tập của bạn học, đến bàn học của Thu Bạch Bạch, cậu trực tiếp bỏ qua, đối với chuyện Thu Bạch Bạch không nộp bài tập đã quá quen thuộc, thái độ xem như không thấy ngay cả lão sư cũng lười quản cậu ta.

Chu Lạc đi đến chỗ Mạt Li "Bạn học Tiểu, bài tập của cậu."

"Ồ chỗ Ngô Phi."

Chu Lạc nhìn về phía Ngô Phi ngồi ở phía trước.

Ngô Phi giả vờ vừa kinh ngạc vừa khó hiểu nói: "Mạt Li, bài tập của cậu cũng không ở chỗ của tôi."

Mạt Li sửng sốt "Chính là ở tiết trước, cậu hỏi mượn tôi..."

"Mạt Li, cậu nhớ lầm rồi đi, bài tập tôi vẫn luôn viết cùng Tiểu Vũ, ngày hôm qua đã viết xong, vì sao bây giờ còn mượn bài tập của cậu chứ?" Ngô Phi biểu hiện nghi hoặc đúng mức nhìn không ra là nói dối.

Trần Tiểu Vũ cũng đi đến, cô ta đứng bên cạnh Ngô Phi, tươi cười đầy mặt nói: "Đúng rồi, tôi có thể làm chứng, ngày hôm qua chúng tôi đã cùng nhau viết xong, tuy rằng thành tích của cô tốt, nhưng cũng chỉ là bài tập mà thôi, làm đúng cũng không có khen thưởng, chúng tôi không cần thiết mượn kiểm tra đáp án."

Mạt Lị: "..."

Chu Lạc nhăn lại mi, cậu nhìn nhìn Mạt Lị, ước chừng trầm mặc trong chốc lát lại hỏi Ngô Phi "Cậu thật sự không có lấy bài tập của bạn học Tiêu?"

"Này, Chu Lạc, tôi nói không lấy chính là không lấy, tôi có nhân chứng, cậu không tin tôi, vậy cậu không thử hỏi mọi người chung quanh một chút, bọn họ có nghe được tôi hỏi mượn bài tập cậu ta hay không?"

Bạn học ngồi chung quanh Mạt Lị, đa phần là nữ sinh, hơn nữa mới vừa rồi Ngô Phi hỏi mượn cô động tác rất nhỏ, cô vốn nghĩ rằng là không muốn làm phiền bạn học đọc sách, kết quả cô nghĩ sai rồi.

Xung quanh cô đã vây không ít người, có nữ sinh âm dương quái khí (tính tình cổ quái, thất thường) nói: "Học sinh tốt cũng có lúc không làm bài tập, có gì lạ."

"Đúng vậy, ai không có lúc lười biếng."

"Đừng đem bạn học Tiêu giống như các cậu, cậu ấy không làm nhất định là quên, mới không phải lười biếng đâu." Cũng có nam sinh vì cô nói chuyện.

"Dù sao có một lần không làm bài tập mà thôi, tôi còn có rất nhiều lần không nộp đó."

"Nam sinh thật là động vật thị giác không có đầu óc."

"Nữ sinh các cậu cả ngày chỉ biết gọi oppa."

... ..

Trong đám người nam nữ chia thành một phái, ầm ĩ muốn lật trời.

Thu Bạch Bạch vỗ bàn một cái cười nói: "Tôi đã lâu chưa nhìn tới cảnh tượng náo nhiệt như thế này, ha ha, một người làm người tốt bị gài bẫy, một người giả bạch liên hoa mượn bài tập không trả, chơi rất vui."

Ngô Phi la lên: "Thu Bạch Bạch, cậu nói lời này là có ý gì?"

"Cậu nghĩ là cái gì thì chính là cái đó."

"Thu Bạch Bạch, cậu trước hết nên quản lại miệng mình cho tốt, chớ nói bậy." Trần Tiểu Vũ châm chọc nói: "Chúng tôi nói chuyện không cần một người như cậu tới xen mồm."

Chu Lạc còn không rõ thì chính là cậu qua ngu ngốc "Ngô Phi, mau trả bài tập cho bạn học Tiêu."

"Tôi lấy cái gì chứ!" Ngô Phi kêu lên: "Chúng ta từ tiểu học đều là bạn học, cậu tin nữ sinh hư hỏng Thu Bạch Bạch mà không tin tôi sao!?"

Chu Lạc cùng Ngô Phi là bạn học chín năm.

"Lấy cái gì chứ?" Thu Bạch Bạch bóp giọng nói lại lời Ngô Phi rồi mới nói: "Tôi kiểm tra ngăn bàn cậu ta không phải rõ rồi sao?"

Ngô Phi bị cô nói làm tức giận rồi "Thu Bạch Bạch, cậu!"

"Ha hả... " Lâu chưa lên tiếng Mạt Lị đột nhiên cười ra tiếng, âm thanh nghe tới thật vui vẻ.

Thu Bạch Bạch ở trước mặt Ngô Phi và Trần Tiểu Vũ không chịu yếu thế, vừa nghe đến tiếng cười của cô liền không còn tức giận, nhìn cô áp a áp ứng nói: "Cười, cười cái gì mà cười, có gì buồn cười?"

"Không có gì buồn cười, chỉ là cảm thấy cậu rất đáng yêu."

"... Thật là có bệnh." Thu Bạch Bạch nói xong mấy từ này, quay đầu không hề mở miệng, chỉ là bên tai có chút đỏ hồng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nịch Sùng: Manh Thê Quá Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Hóa Giải

Trần Tiểu Vũ cùng Ngô Phi nhìn nhau liếc mắt một cái, làm ra vẻ thân thiết nhìn như thật sự quan tâm nói: "Bạn học Tiêu, cậu không làm bài tập không ngại cứ việc nói thẳng, cậu là học sinh tốt, cho dù lão sư có biết cũng sẽ không trừng phạt cậu, một hai lần không làm bài tập lão sư nhất định không để

ý."

Mạt Lị vẫn kiên trì nói: "Tôi có làm."

Ngô Phi cũng nói: "Cậu luôn miệng nói có làm vậy vở bài tập đâu, có phải quên mang theo hay không?" Cô ta còn vô cùng tri kỷ giúp Mạt Lị tìm một lý do tốt.

"Tôi có mang theo." Mạt Lị bỗng nhiên cười, lại từ trong cặp sách lấy ra quyển vở đưa cho Chu Lạc "Đây."

Trần Tiểu Vũ cùng Ngô Phi đều ngây ngẩn cả người, mới kịp phản ứng nói: "Không phải là vở bài tập khác chứ..."

Chu Lạc mở ra lật lật trong chốc lát, thật sự là bài tập hình học, cậu học toán tốt nhất liếc mắt một cái có thể nhìn ra tính toán tỉ mỉ sạch sẽ như thể hoàn toàn không phải dùng để ứng phó cho qua cửa "Là bài tập toán học ngày hôm qua."

Sau khi nghe Chu Lạc nói không chỉ Trần Tiểu Vũ và Ngô Phi, ngay cả Thu Bạch Bạch đứng một bên xem kịch vui cũng yên lặng quay đầu kinh ngạc nhìn Mạt Lị.

Không khí chung quanh lặng lẽ thay đổi khác thường, các nữ sinh đang ồn ào tranh cãi trong nháy mắt liền an tĩnh xuống, nhìn chằm chằm các nam sinh dào dạt đặc ý, nữ thần của bọn họ làm sao có khả năng nói dối không làm bài tập chứ?

Mạt Lị nhìn Ngô Phi, tuy đang cười nhưng trong ánh mắt tựa hồ cất giấu mũi tên nhọn, chỉ cần cô ta vừa có hành động liền không chút nào do dự làm cô ta thương tích đầy mình... Ngược lại không bằng có thể nói cô ta bị khí thế vô hình kia khóa chặt, không thể nhúc nhích.

Sau lưng chột lạnh, trong cuộc đời của Ngô Phi lần đầu tiên biết, một người cười ôn nhu vô hại cũng có thể làm người ta không cách nào che giấu sợ hãi.

"Tôi còn một bản nháp dùng để báo cáo kết quả bài tập, miễn cưỡng cũng có thể chấp nhận được, nếu cậu thích vở bài tập của tôi đến như thế, tôi cũng không cần cậu trả, dù sao, nhà chúng tôi còn không thiếu chút tiền mua mấy trang giấy."

Giết người trong vô hình.

Chu Lạc muốn nói một bản nháp lại được viết tinh tế cẩn thận như thế, nộp chung với vở bài tập của những bạn học khác, có phải quá khoa trương rồi không... Cậu rút cuộc cậu nhìn xuống không nói.

Nhà cô không thiếu chút tiền mua giấy, chẳng lẽ nhà cô ta thiếu sao!?

Trên mặt Ngô Phi một trận xanh một trận trắng, cô ta như nghe thấy người bên cạnh cười nhạo một tiếng, cô ta phát hiện ở trước mặt Mạt Lị, hoàn toàn không có năng lực phản bác!

Trần Tiểu Vũ vì thể diện của bản thân tự nhiên phải đứng về phía bạn tốt, cô ta trào phúng nói: "Tiêu gia quả thật có tiền, chúng ta nào so sánh được chứ? Dù sao dùng cũng không phải tiền mình kiếm được nên càng thoải mái, muốn tiêu như thế nào liền tiêu thế đấy, nhưng chúng tôi không giống, còn cần chút tiền sách vở đó, cậu nói có đúng không, bạn học Tiêu?"

"À, chuyện này có chút phiền phức." Mạt Lị ngượng ngùng cười nói: "Chỉ là mỗi lần chú cho tôi tiền tiêu vặt rất nhiều, tôi vừa không mua quần áo, cũng không cần ăn cơm bên ngoài, cậu cũng biết, trường bố trong nhà luôn thích bị người ta làm nũng xin tiền nha, họ nhất định rất có cảm giác thành tựu, vì thế tôi chỉ có thể đến cửa hàng văn phòng phẩm mua nhiều sách vở một chút, tôi còn rất nhiều, nếu cậu thích tôi có thể cho cậu, như vậy cậu không cần lo lắng sẽ thiếu chút tiền mua vở bài tập, không phải sao?"

Cô nghiêng đầu ngây thơ nói, cười đến xinh đẹp đáng yêu, này cũng chỉ là chút tiền tiêu vặt Đường Nhiễm Mặc cho cô, tài sản Tiêu gia để lại cô còn chưa có tính đâu.

Trần Tiểu Vũ thật sâu cảm thấy mình bị xem thường, nhưng cô ta tìm nửa ngày cũng không nghĩ ra bất luận cái gì để phản bác, cô ta ghen đỏ mặt, rốt cuộc ghen không ra một từ.

Mạt Lị không tốn bao nhiêu sức cứ như thế toàn thắng, không còn cách nào khác, đối với thân phận của cô bây giờ có trăm ngàn loại phương pháp khoe giàu, nhưng mà đối với một đám trẻ ranh, trình độ này là đủ rồi.

Thu Bạch Bạch nhìn về phía Mạt Lị, liên tục vuốt cằm tấm tắc cảm thán "Hóa ra cậu không phải Tiểu Bạch hoa, mà là hoa ăn thịt người nha."

Mạt Lị nhìn Thu Bạch Bạch thật tâm nở rộ ra tươi cười sáng lạn.

Chỉ là mấy đứa trẻ mười sáu mười bảy tuổi chưa tiếp xúc nhiều với xã hội làm sao đấu lại một người từ nhỏ đã ra ngoài kiếm sống như cô? Có lẽ từng chết một lần cô đã sớm nhìn thấu, trên người phảng phất mang hơi thở không tranh giành, nhìn như vô hại khiến người ta có ảo giác cô là một người dễ khi dễ, coi như không cảm nhận được địch ý từ các nữ sinh, cũng từng học qua cao trung một lần, những thủ đoạn nhỏ giữa các nữ sinh, cô thấy nhiều, cũng ứng phó nhiều.

Thủ đoạn nhỏ bây giờ của bọn họ, hoàn toàn không đáng để vào mắt.

Trận chiến tranh 1vs2 không công bằng này, lấy thắng lợi của Mạt Lị chấm dứt, Ngô Phi cùng Trần Tiểu Vũ không chiếm được tiện nghi từ trên người cô

không cam lòng trở về chỗ ngồi, tạm thời nuốt cục tức này xuống.

Mọi người bắt đầu ở trong lòng đánh giá khác đối với Mạt Lị, ít nhất cô không giống như vẻ bề ngoài dễ bị người ta bắt nạt. Không phải người bình thường có thể chọc tới.

Đến giờ nghỉ trưa, Thu Bạch Bạch đặt sách vở vào trong ngăn kéo, đang định đi ra ngoài phòng học, nhìn thấy Mạt Lị đi đến trước mặt cô.

"... Làm gì?"

"Hôm nay tôi quên không mang theo hộp cơm tiện lợi, tôi không biết đường đến nhà ăn đi như thế nào, cậu có thể dẫn tôi đi không?" Cô đáng thương hề hề nhìn Thu Bạch Bạch, phảng phất Thu Bạch Bạch cự tuyệt cô chính là chuyện tàn nhẫn nhất trong thiên hạ.

Lúc trước đều có đi giúp việc làm cơm mang đến đây, nhưng hiện giờ đã xin nghỉ, tuy rằng cô có thể mỗi buổi sáng tự mình làm cơm mang theo, bất hạnh là cô quên chuẩn bị hộp tiện lợi.

"..." Thu Bạch Bạch trầm mặc một hồi lâu, trông mắt vừa chuyển mới không đứng đắn cười nói: "Đi nhà ăn làm gì, đồ ăn nơi đó cũng không thể ăn, cậu có gan thì đi theo tôi, tôi dẫn cậu đi ăn ngon."

Không chút do dự cô gật gật đầu nói: "Được..."

Thu Bạch Bạch ngăn cả người.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nịch Sủng: Manh Thê Quá Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Bị Bắt Gặp

Editor: Phong Quang

Nơi nào có đồ ăn còn tốt hơn nhà ăn... nơi đó tất nhiên là ở bên ngoài trường học.

Thu Bạch Bạch ngồi trên tường cao, một chân ở bên trong, một chân ở bên ngoài, nhìn Mạt Lị còn đứng ở bên dưới thúc giục nói: "Này, đại tiểu thư, như thế nào còn không lên, cậu không dám trèo lên à?"

Mạt Lị có chút ngốc lăng nhìn Thu Bạch Bạch không tốn chút thời gian đã lư loát bò lên trên tường, ngồi ổn định vững chắc ở phía trên.

Trường Bạch Tuân quản lý tương đối nghiêm cẩn, để phòng ngừa học sinh trong thời gian nghỉ trưa lén trốn ra ngoài, còn cố tình xây dựng tường vây xung quanh không thấp.

Thu Bạch Bạch thấy Mạt Lị đứng yên không nhúc nhích liền biết cô không có lá gan này, cô có chút không kiên nhẫn lại thấy đắc ý nho nhỏ, quả nhiên là nữ sinh ngoan ngoan mỗi ngày chỉ biết chăm chỉ học tập, không giống nữ sinh nghịch ngợm thích gây chuyện như cô mà.

Thu Bạch Bạch kiêu ngạo ngẩng đầu lên "Thời gian nghỉ trưa chỉ có 2 giờ, cậu không dám trèo lên, tôi sẽ không lãng phí thời gian với cậu."

"Tôi đã ra ngoài."

Giọng nói từ bên kia truyền tới bên tai.

Thu Bạch Bạch hơi cúi đầu, không ngờ thấy Mạt Lị đã đứng bên ngoài bức tường còn ngẩng đầu nhìn mình mỉm cười, váy không nhăn tóc cũng không loạn, nhìn qua vẫn vô cùng thông dong nhàn nhã.

Thu Bạch Bạch sửng sốt chốc lát, mới không thể không hoài nghi hỏi: "Như thế nào cậu đã ở bên ngoài?"

Là bay qua sao!

Mạt Lị chỉ chỉ cửa "Từ nơi đó đi ra."

"Không có khả năng, cửa sau luôn không được mở, tôi đã thử rất nhiều lần, hoàn toàn mở không ra!"

"Có lẽ cậu nên mỗi ngày thử một chút, sẽ phát hiện khóa trên cửa chỉ khép hờ, tôi nghĩ trước khi chúng ta đến đã có người đi ra ngoài."

Hơn nữa người đó còn có chìa khóa.

Thu Bạch Bạch nghiêm trọng cảm giác được chỉ số thông minh của mình bị khinh bỉ, cô không phục phòng má nói: "Tôi cũng lắm là cảm thấy trèo tường càng kích thích, từ trong cửa đi ra chỗ nào còn có cảm giác trốn học chứ."

"Đúng đúng đúng, nhưng thời gian nghỉ trưa chỉ có 2 giờ, chúng ta còn muốn ở đây lãng phí nữa sao?"

"... Hừ!" Thu Bạch Bạch từ trên tường nhảy xuống, vỗ vỗ bụi bám trên váy xong mới nói: "Đi theo tôi, nếu cậu đi lạc tôi sẽ không quản cậu đâu."

"Được nha."

Thu Bạch Bạch vừa nghe đến giọng nói ngọt ngào lại ngoan ngoãn của cô, tâm liền mềm nhũn một bụng hóa khí đều biến mất không còn.

Cô phiền muộn thở dài, hậu tri hậu giác tìm về cho mình một khắc tỉnh.

Lúc này không phải là thời gian học sinh Bạch Tuân được cho phép ở bên ngoài, người qua đường nhìn hai nữ sinh mặc đồng phục nghênh ngang đi lại trên đường phố, không nhận được suy đoán lại là học sinh hư hỏng trốn ra ngoài.

Thu Bạch Bạch đối với mấy loại ánh mắt như thế này đã sớm bị nhìn thành thói quen, nhưng mà vẫn không nhận được nhìn Mạt Lị liếc mắt một cái.

"Xảy ra chuyện gì?" Cô đã nhận ra hành động mờ ám của Thu Bạch Bạch, bèn tò mò nhìn cô.

Thu Bạch Bạch chợt ngừng lại, hừ lạnh nói: "Muốn cậu đi nhanh một chút."

Nhìn qua Thu Bạch Bạch cũng không có cảm xúc gì bất thường.

Mạt Lị bỗng nhiên giữ tay Thu Bạch Bạch lại "Hay là tôi mời cậu ăn kem."

Vừa lúc các cô đi tới một cửa hàng bán kem.

"Kem là đồ ăn vặt của trẻ con, tôi mới... "

"Cậu thích vị dâu tây à?"

Thu Bạch Bạch phản xạ có điều kiện trả lời: "Vị dâu tây chỉ con gái mới thích, tôi mới... "

Không chờ cô nói hết Mạt Lị dứt khoát kéo Thu Bạch Bạch đi vào cửa hàng, nói với người phục vụ "Hai ly vị dâu tây cỡ lớn, ừm... Tôi muốn đóng gói mang đi."

Chờ tới lúc hai người từ trong cửa hàng đi ra, Mạt Lị tâm tình tốt đẹp vui vẻ, người còn lại mặt vô biểu tình múc một muỗng kem nhét vào trong miệng, phần nộ nghĩ bản thân hoàn toàn bị Mạt Lị dẫn dắt mang đi.

Mạt Lị hỏi: "Cậu là muốn mang tôi đi nơi nào ăn đây?"

"Quán ven đường biết không? Tuyệt đối là nơi cậu chưa từng đi qua." Nói đến đây, thần sắc trên mặt Thu Bạch Bạch tràn đầy tự tin, ý vị như cô biết chính là như thế.

Nói chung nhóm con em quý tộc theo lễ thường sẽ không lựa chọn ngồi ở quán ven đường, bởi vì không phù hợp với thân phận.

"Quán ven đường à, cũng thật chờ mong."

Thu Bạch Bạch trầm mặc, nghĩ thầm đợi lát nữa đến nơi khẳng định cậu sẽ không vui vẻ như vậy, chỉ là người bên cạnh bỗng nhiên dừng bước chân.

"Này, cậu như thế nào không đi nữa, tôi đã nói tôi sẽ không chờ cậu đâu đó."

Hai người các cô vừa lúc đi đến trước cửa một nhà hàng, Mạt Lị gần như lập tức cảm nhận được tầm mắt lạnh băng quen thuộc khóa chặt trên người mình, cô cứng đờ quay đầu, xuyên qua cửa sổ sát đất nhìn vào bên trong, nói đúng ra là nhìn người đàn ông bên trong, đến khi nhìn thấy người ngồi đối diện anh, cô tức khắc trầm mặc rồi đột nhiên kéo tay Thu Bạch Bạch, điều chỉnh tốt cảm xúc mới lộ ra tươi cười đúng tiêu chuẩn, Thu Bạch Bạch vừa thấy nụ cười này của cô liền cảm giác vô cùng vô cùng không ổn.

"Lễ thượng vãng lai (có qua có lại), tôi trước hết mời cậu ăn bò bít tết, hôm nào cậu mời lại tôi ăn quán ven đường."

Không, cô gái nhỏ, đồ ăn ở quán ven đường cùng nhà hàng năm sao cao cấp thật sự không thể so sánh như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nịch Sùng: Manh Thê Quá Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Rối Rắm

Editor: Phong Quang

Đường Nhiễm Mặc có chút buồn bực.

Năng lực hành động của Thẩm Thiên Thu cực mạnh, vừa nhận được điện thoại của anh liền nhanh chóng điều tra tường tận các tiểu thư danh môn thế gia còn chưa có hôn ước, đầu tiên là hình dáng bên ngoài, tiếp theo là học thức, cuối cùng là nhân phẩm cũng không bỏ sót. Trong thời gian ngắn Thẩm Thiên Thu đã hoàn thành một phần danh sách chuẩn bị giao cho Đường Nhiễm Mặc, tên xếp đầu danh sách chính là thiên kim Cao gia, về ngoài xuất chúng nhất, còn là du học sinh vừa trở về từ nước ngoài, Cao Châu Nhi.

Vừa đến địa điểm đã hẹn trước Đường Nhiễm Mặc liền hỏi hặn, mặc dù cô gái đối diện luận diện mạo có diện mạo, mày lá liễu, mặt trái xoan, toàn thân mặc váy ngắn làm lộ ra dáng người quyến rũ, là người có học thức có nội hàm, còn trẻ tuổi đã là tiến sĩ hệ y học, cách nói chuyện uyển chuyển hàm súc cho thấy cô gái này có tu dưỡng rất cao, luôn dễ dàng bắt kịp tiết tấu của anh.

Anh hẳn nên cảm thấy vừa lòng nhưng lại cảm thấy không vừa lòng, bởi vì anh phát hiện bản thân muốn chạy, vì thế trong lúc vô ý thức tản ra hơi thở trầm mặc lạnh lùng.

Nhìn như nói chuyện phiếm nhưng Cao châu Nhi biết cũng chỉ có một mình cô ta đang nói, dù có là một người diễn kịch một vai cô ta cũng diễn đến hăng hái còn rất có giác ngộ, nếu có thể cùng Đường Nhiễm Mặc sinh ra một chút quan hệ đối với Cao gia mà nói sẽ có lợi ích vô cùng to lớn, huống hồ người đàn ông này lại xuất sắc như thế.

Suy nghĩ cho đại cục cũng chỉ một mình cô ta tự đề cao bản thân, lý do sau cùng mới là nguyên nhân chân chính, Đường Nhiễm Mặc quá mức hoàn mỹ, chỉ sợ là phụ nữ tuyệt đối sẽ không nghĩ muốn buông tha cơ hội khó có được này.

Trong nháy mắt, cô ta phát hiện không khí thay đổi mà người đàn ông ngồi đối diện từ đầu vẫn luôn bảo trì im lặng, sau khi nhìn ra ngoài cửa sổ đột nhiên lộ ra thần sắc lạnh băng, mơ hồ cất giấu lửa giận.

Là chuyện gì có thể làm anh nổi giận? Cô ta thấy được hai thiếu nữ.

Mặt Lị chịu đựng dưới áp lực bức người của Đường Nhiễm Mặc đẩy cửa ra, từng bước đi về vị trí bên cửa sổ, cô nắm chặt tay Thu Bạch Bạch đi sau lưng không cho cô ấy chạy đi, giống như làm như vậy có thể tiếp thêm chút dũng khí.

Cô nhìn nhìn Cao Châu Nhi, lại quay đầu nhìn nhìn Đường Nhiễm Mặc, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, không biết cô đã hiểu ra cái gì, thần sắc từ khi vừa bước vào cửa một mực khẩn trương biến thành nhẹ nhàng, cô hít sâu một hơi mới mỉm cười nói: "Chú."

Cao Châu Nhi đang cầm ly rượu chợt ngưng ngẩn.

Thu Bạch Bạch không nhận được từ sau lưng Mặt Lị lùi lại, cô nhỏ giọng hỏi: "Anh ta... Là chú của cậu?"

Anh chỉ cần nhàn nhạt liếc nhìn Thu Bạch Bạch một cái, cô đã muốn chạy trốn, tuy cô thích cãi nhau âm ỉ còn dám đối nghịch với chủ nhiệm lớp, nhưng người này khí thế quá mạnh mẽ, dù cô có gan lớn cũng không nhận được sợ hãi.

Mặt Lị cũng nhỏ giọng trả lời cô ấy "Thật sự là chú của tôi."

Thu Bạch Bạch nháy mắt im bật.

Đường Nhiễm Mặc chỉ là nhìn Mặt Lị, giọng nói không mang theo bất kì cảm xúc nào "Lúc này là giờ gì?"

Anh hỏi thực bình tĩnh, bình tĩnh gần như không bình thường, thật giống như nói đồng hồ quý giá trên cổ tay anh chỉ là vật trang trí.

"Lúc này là 12 giờ bốn mươi." Mặt Lị nhìn quanh trong đại sảnh, mới bình tĩnh trả lời anh.

Một người rõ ràng muốn tức giận, một người trong lòng cũng sắp bùng, nhưng giữa bọn họ hoàn toàn không nhìn ra sẽ có bão táp đến sau yên lặng, nhìn giống như nói chuyện phiếm nhưng người ngoài lại không thể xen vào.

"Trường học cho nghỉ?"

"Không thể, hôm nay lại không phải thứ sáu."

"Chẳng lẽ Bạch Tuân thay đổi quy định sẽ cho phép học sinh trong giờ này rời khỏi trường học."

Giọng nói nhàn nhạt nói xong, làm Thu Bạch Bạch hoảng loạn rụt rụt cổ, ngược lại Mặt Lị ở phía trước cô tương đối bình tĩnh.

"Bạch Tuân không có thay đổi quy định, trí nhớ của chú thật tốt, quy định của trường chúng ta còn nhớ rõ ràng như thế."

Nghe lời cô nói giọng điệu hoàn toàn là tán thưởng, quả thật là đáng đánh đòn, mi tâm Đường Nhiễm Mặc nhảy dựng.

"Tiêu Mạt Lị." Mỗi khi anh gọi cả tên lẫn họ của cô, cho thấy anh thật sự đang muốn dạy dỗ cô không nghe lời.

"Ồ đây nha, cháu nghe được, chú không cần gọi lớn tiếng như thế chứ."

Anh lạnh giọng "Cháu ra ngoài như thế nào?"

"Đi ra."

Cô chính xác là đi ra ngoài.

Nhìn thái độ không sao cả của cô anh nhin rồi lại nhin, anh vẫn biết có chừng mực, ở nơi công cộng không thể trực tiếp giáo huấn cô, nhưng hơi thở quanh người anh càng thêm rét lạnh cho biết tâm tình anh lúc này không hề tốt đẹp.

"Vì sao trốn học." Đường Nhiễm Mặc dùng câu nghi vấn nói thành câu trần thuật.

Mạt Lị còn rất đúng lý hợp tình nói: "Đồ ăn ở nhà ăn thật sự không thể ăn."

Lý do còn không được xem là lý do này lại được cô nghiêm túc nói ra, đây chính là lý do vô cùng chính đáng.

Đường Nhiễm Mặc đã rất lâu không gặp qua chuyện đầu đầu thế này.

Cao Châu Nhi bị bỏ qua hồi lâu trong lòng đã có tính toán, ai cũng biết Tiêu gia còn có một đại tiểu thư, nhưng trong lòng mọi người đều rõ ràng sớm muộn Đường Nhiễm Mặc sẽ đem xí nghiệp Tiêu thị găm đến không còn một mảnh, trong nháy mắt cô ta đã có đáp án nên lấy lòng ai.

"Em gái nhỏ, tốt hơn hết nên lấy việc học làm trọng, không nên cả ngày chơi đùa còn trốn học không tốt lắm đâu, nếu tương lai thi không đậu trường đại học tốt, vậy chính là sẽ bị người ta xem thường." Cao Châu Nhi tươi cười thân thiết nói.

Mạt Lị nhìn về cô ta, cười càng muốn tốt đẹp hơn, "Dù sao thi không đậu cũng có chú nuôi tôi, chú cũng sẽ không xem thường tôi, cô cảm thấy loại bình tâm tướng của khác, đường đường là đại tiểu thư Tiêu gia sẽ để vào mắt sao?"

Cao Châu Nhi đang tươi cười phút chốc cứng đờ, "Em gái nhỏ không hiểu rằng lời người đáng sợ."

"Chú của tôi cũng nói, một người chân chính có giáo dưỡng sẽ không nghị luận chuyện của người khác ở sau lưng.

Đường Nhiễm Mặc sửa sửa lại cà vạt, làm bộ không chú ý tới hai người đang nói chuyện, tuy rằng anh rất muốn hỏi lúc nào anh đã nói những lời này.

Anh nghĩ qua có Cao Châu Nhi gây ra chút cảnh cáo nho nhỏ sẽ làm Mạt Lị sau này không dám trốn học, nhưng anh lại nhin không được nghĩ cô gái nhỏ của anh không thể ở trước mặt người ngoài rơi vào thế hạ phong.

Ý nghĩ cũng thật rối rắm.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nịch Sủng: Manh Thê Quá Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Vì Chú Thích Cháu Sao

Tươi cười treo trên mặt Cao Châu Nhi đã có ý vị miễn cưỡng chống đỡ, "Trong xã hội này có rất nhiều người thích nói sau lưng, người cao quý nên có hành động phù hợp với thân phận địa vị, tựa như thi vào trường đại học danh tiếng sẽ tiếp thu được giáo dục tốt đẹp, dù những người đó muốn nói cũng không có gì để nói."

"Tôi đồng ý với cách nhìn của cô, nhưng mà dù tôi chưa đến đại học, chú cũng sẽ an bài thay tôi con đường kế tiếp phải đi như thế nào, tôi là thiên kim tập đoàn Thịnh Thế có thể nói ngậm miệng vàng sinh ra, nếu như còn phải nỗ lực vậy kêu những người khác sống như thế nào." Mạt Lị không hề nhìn cô ta, ngược lại nhìn Đường Nhiễm Mặc, "Nếu cháu không học đại học, chú sẽ bởi vì nguyên nhân nho nhỏ này mà bỏ rơi Mạt Lị sao?"

"... Sẽ không." Anh ho nhẹ một tiếng, muốn làm người đứng ngoài cuộc vẫn bị cô mạnh mẽ kéo xuống nước.

"Cô xem đi." Mạt Lị hất cằm nhìn Cao Châu Nhi nói: "Chú nhà tôi còn không vội, chị gái, cô không phải người nhà của tôi, cô sốt ruột cái gì chứ?"

Lời này phảng phất chính là nói hoàng đế không vội thái giám đã gấp.

Cao Châu Nhi nắm chặt tay, trấn định cười nói: "Là tôi đã lẩm miệng."

Thu Bạch Bạch nhìn bóng dáng Mạt Lị phát ra một tiếng kêu cảm thán kinh ngạc, thắng lợi dễ dàng như thế, cô gần như phải dùng ánh mắt sùng phái nhìn Mạt Lị mới thể hiện được tâm trạng lúc này... Nhưng, cô như thế nào cảm thấy Mạt Lị hình như chán ghét người phụ nữ này chứ?

Lời Tiêu Mạt Lị nói hoàn toàn đúng chuẩn suy nghĩ của con nhà giàu, tầm thường vô vị, luôn cho rằng bản thân không cần nỗ lực bởi vì gia đình đã an bài tốt tất cả, chỉ cần sống một cuộc sống không có lý tưởng, lãng phí hết thanh xuân, loại người này... Cao Châu Nhi khinh thường, trong tay nắm giữ tài nguyên tốt nhất lại không biết lợi dụng, chỉ biết dựa vào gia thế phía sau, loại người này chỉ có thể dùng ba từ để hình dung, bại gia tử.

Nhưng cố tình có người thích dung túng cho loại bại gia tử này, bởi vì bị anh cưng chiều mà thành.

Chỉ cần nói vài câu, Mạt Lị dễ như trở bàn tay đã thắng lợi hoàn toàn, cho dù biết rõ cô trốn học là không đúng, nhưng Đường Nhiễm Mặc vẫn khó có thể ức chế tàn mát ra hơi thở sung sướng.

"Cao tiểu thư, đường trở về không tiền."

Cao Châu Nhi sững sốt, không thể tin được anh đột nhiên đuổi cô ta đi, "Đường tiên sinh... "

"Hiện tại là thời gian bữa cơm gia đình, người ngoài tham gia không thích hợp." Đường Nhiễm Mặc khuôn mặt tinh xảo, nhưng thần sắc lạnh như sương, không cho phép cự tuyệt.

"Vâng... Tôi đã biết, tạm biệt." Cao Châu Nhi đứng dậy, cuối cùng nhìn thoáng qua người đàn ông tựa như đế vương, anh cũng không nói gấp lại, cô ta không cam lòng cần mỗi rồi đi.

Cô ta không ngu, cô ta biết không thể đắc tội người đàn ông này, nhưng cô ta chỉ là không biết anh không thích có người dám dạy dỗ người của anh, chuyện không nên làm Cao Châu Nhi cũng đã làm, còn biểu hiện đến quá mức.

Mạt Lị nghe âm thanh giày cao gót đập trên sàn nhà dần dần biến mất, tâm tình của cô không hiểu tốt lên một phần, đang muốn múc muỗng kem chúc mừng chính mình, cô phát hiện trong khoảng thời gian nói chuyện kem đã tan hết, một ít kem lướt qua hộp dính vào trên tay nắm hộp của cô.

Đường Nhiễm Mặc lạnh lùng phun ra hai chữ, "Lại đây."

"... Vâng." Cô ngoan ngoãn ngồi lên vị trí bên cạnh anh, đặt kem trên bàn, nhưng bàn tay vẫn có chút dính dính.

Lúc này một bàn tay to bắt được cổ tay cô, một tay khác với lấy khăn ăn trên bàn, làm một loạt hành động rồi mới nhẹ nhàng chà lau tay cô.

Mạt Lị nhìn người đàn ông trước mặt, vẻ mặt có chút ngáy ra.

Đường Nhiễm Mặc cảm thấy cổ tay cô thật là nhỏ, chạm vào cũng thật là mềm nhũn chết người, anh không thể không nói cho bản thân mình nhẹ một chút, dường như sợ một cái không cẩn thận sẽ làm cô bị thương.

Trên thực tế Mạt Lị thật sự không phải yếu ớt một kích cũng không thể chịu đựng nổi, chẳng qua Đường Nhiễm Mặc đối đãi với cô quá cẩn thận.

Nhưng Đường Nhiễm Mặc lời nói ra lại trái lương tâm, "Tiêu Mạt Lị, tay này còn dám làm bẩn, chú liền nắm tay cháu."

"Lại làm bẩn, cháu gọi chú giúp cháu lau sạch sẽ." Cô hiển nhiên không xem lời anh nói như một chuyện.

"Cháu là đứa trẻ ba tuổi sao?"

"Đứa trẻ ba tuổi cũng không dám ngồi bên cạnh chú."

Cô nhỏ giọng nói thầm, lại vẫn bị anh nghe được.

"Có lẽ chú nên nghiêm khắc với cháu hơn một chút."

"Cháu nghe lời như thế, còn giúp chú đuổi phụ nữ chú không thích, chú mới không nổi nghiêm khắc với cháu đâu."

"... Cháu làm sao biết chú không thích cô ta?"

"Chú thích cô ta sẽ mang cô ta đến nhà hàng lần trước chúng ta đến ăn, mà không phải cùng cô ta ăn cơm ở chỗ này."

Anh ngoài ý muốn hỏi, "Bằng cái gì thấy được chú thích ăn ở nhà hàng kia?"

Đường Nhiễm Mặc ngẩn ra, tim bỗng nhiên đập rối loạn.

Nhìn anh đột nhiên trầm mặc, Mạt Lị nhú mày, "Như thế nào, chẳng lẽ chú không thích cháu gái nghe lời hiểu chuyện như cháu?"

Thật lâu sau anh mới có phản ứng, rũ xuống tầm mắt, anh nhàn nhạt đáp lại: "Không phải."

Anh là chú của cô, cô lại hiểu chuyện ngoan ngoãn, anh hẳn là thích.

Thu Bạch Bạch lần đầu tiên có loại trực giác chính xác, cô cảm thấy mình tiếp tục ở lại sẽ thành người thừa, hoàn toàn chen không lọt cuộc đối thoại của hai người bọn họ, có Đường Nhiễm Mặc ở đây cô thành thật hơn rất nhiều, "Chuyện này... Tôi đi trước."

"Không được đi." Mạt Lị giữ lại tay cô, "Đã nói tốt hôm nay mời cậu ăn cơm."

Cô nài nỉ (bà nội) à, chỗ này ngồi một đại thần khí thế bức người như thế, cô làm sao nuốt trôi bữa cơm này!

Mạt Lị nói với Đường Nhiễm Mặc "Cô ấy là bạn tốt nhất của cháu, cháu có thể mời cô ấy ăn cơm không?"

"Ừ." Anh phản ứng lạnh nhạt, nhưng vẫn đồng ý.

Giờ phút này Thu Bạch Bạch muốn ném ra tay Mạt Lị liền bỏ chạy, nhưng ánh mắt Đường Nhiễm Mặc âm lãnh nhìn qua làm cô muốn chạy cũng không dám chạy, khi anh đánh giá cô, dường như đang cân nhắc cô có thể tạo thành chuyện gì tổn thương cho Mạt Lị hay không.

Ừ... làm Mạt Lị thất vọng cũng xem như một loại tổn thương, tinh thần bị tổn thương cũng không được.

Đã nói là bữa cơm gia đình, cô không phải người của Tiêu gia mà!

Thu Bạch Bạch không biết, sừng vật của Mạt Lị cũng có thể tính vào.

Không sai, Đường Nhiễm Mặc nhìn ánh mắt Mạt Lị nhìn Thu Bạch Bạch liếc mắt một cái liền hiểu loại ánh mắt này.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nịch Sùng: Manh Thê Quá Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Tổng Giám Đốc, Đã Thích

Editor: Phong Quang

Chuyện Mạt Lị trốn học do cô ra sức làm nũng cuối cùng không giải quyết được gì.

Đường Nhiễm Mặc về tới văn phòng, nhìn Thảm Thiên Thu mỗi ngày đứng giờ đưa lên báo cáo, không chút sai sót về những nhân viên phạm sai lầm, đây là một phần công việc hằng ngày của anh ta.

Mỗi một báo cáo đưa lên đều có người chờ đợi bị từ hình, đương nhiên cũng bao gồm người có tinh thần bị mài giũa nhiều năm như Thảm Thiên Thu, nhưng hôm nay anh phát hiện Tổng giám đốc có chỗ không đúng, đó là bởi vì anh ta thấy anh đã dừng lại cùng một trang đã ba phút, chuyện này không khoa học.

"Tổng giám đốc, ngại hẹn hò cùng Cao tiểu thư như thế nào?" Ở trước mặt Tổng giám đốc, Thảm Thiên Thu vẫn có chút quyền lên tiếng, khụ, tuy rằng không cao lắm.

"Sau này tôi không muốn nhìn thấy cô ta."

Thảm Thiên Thu không kịp phản ứng, Tổng giám đốc thất thần, chẳng lẽ không phải bởi vì Cao Châu Nhi sao?

"Ồ chỗ tôi còn có mấy danh sách..."

"Không cần, ồn ào." Bộ dáng anh lúc này vô cùng lạnh nhạt, dường như người lúc trước nói muốn thân cận không phải anh.

Trong mắt Thảm Thiên Thu xem ra, Cao Châu Nhi xứng đáng được gọi là đại mỹ nữ, nhưng hiện giờ có thể chọc cho tổng giám đốc chán ghét như thế, anh liền thuận miệng hỏi: "Tổng giám đốc, vì sao không thích Cao tiểu thư?"

Thích... Ngay khi nhắc đến hai chữ này, trong đầu Đường Nhiễm Mặc không tự giác hiện ra câu nói của cô gái nhỏ kia "Bởi vì chú thích cháu sao", khuôn mặt ngây thơ đáng yêu không hiểu sao làm nhịp tim anh đột nhiên đập rối loạn.

Đường Nhiễm Mặc ném tập tài liệu, mảy giữa nhú chặt có thể nhìn ra anh đang buồn bực, người thích nắm chắc mọi thứ trong tay như anh, đối với chuyện không rõ, anh thường thường sẽ cảm thấy tức giận đáng ghét, nhưng từ khi trưởng thành, chuyện làm anh buồn bực càng ngày càng ít.

"Thư kí Thảm, khi cậu nhìn đến một người tính tình liền dễ xúc động, có thể chứng minh điều gì?"

Thảm Thiên Thu không cần thận lão đảo suýt té ngã, anh im lặng quý dị hồi lâu, mới nói: "Người đó... Lớn lên rất xinh đẹp?"

Không thể phủ nhận đàn ông đều là động vật thị giác, anh ta cũng là đàn ông, ngay khi nhìn đến phụ nữ xinh đẹp, có đôi khi thật sự là nhiệt huyết sôi trào, nhưng anh cảm thấy loại nhiệt huyết sôi trào này đặt trên người Đường Nhiễm Mặc, tất cả chỉ là bột vụn.

Không, cô còn non nớt không thể dùng từ xinh đẹp để miêu tả, Đường Nhiễm Mặc chậm rãi nói: "Cô ấy rất hoàn mỹ."

Đúng vậy, rất hoàn mỹ.

Ngũ quan tinh tế nhỏ nhắn, thân thể nhỏ xinh, làn da trắng nõn, mỗi khi khom lưng lấy kem, dưới cổ áo mơ hồ lộ ra phong cảnh... Chỉ cần mỗi lần tương tượng đến đây, trong thân thể như có một cỗ lửa nóng thiêu đốt.

Anh mệt mỏi đỡ trán, bắt đầu hoài nghi có phải mình thật sự là tiểu nhân đê tiện như trong miệng Phương Dữ nói.

"Tổng giám đốc cùng cô ấy tiếp xúc, sẽ có cảm giác gì?"

Nghĩ đến cô ấy.

Trong đầu Đường Nhiễm Mặc lập tức có giọng nói không ngừng, anh nhìn Thẩm Thiên Thu không nói gì.

Thẩm Thiên Thu bị anh nhìn áp lực như núi, anh ta đẩy đẩy mắt kính trên mũi, mới cẩn thận hỏi lại trọng điểm, "Tìm đập gia tốc?"

"Ừ"."Không nhìn thấy sẽ nhớ cô ấy?"

"Ừ."

"Cảm thấy ngoài trừ bản thân thì ai cũng không thể bắt nạt cô ấy?"

"Ừ."

Thẩm Thiên Thu hít sâu một hơi, khiến bản thân tăng lên can đảm, mới nói ra kết luận, "Tổng giám đốc, ngài đã thích cô ấy."

Đường Nhiễm Mặc mặt không chút biểu tình, mặt lạnh không thay đổi.

Về mặt của anh đầu tiên là hồ hững, tiếp theo là trào phúng, muốn trào phúng ý nghĩ kì lạ của Thẩm Thiên Thu lại phát hiện không tìm ra từ ngữ nào để công kích, chuyển sang bình tĩnh, cuối cùng trên khuôn mặt anh tuấn tuyệt luân xuất hiện rạn nứt... Mờ mịt.

Thẩm Thiên Thu nhìn thế là đủ rồi, anh ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Đường Nhiễm Mặc có nhiều biểu tình của người bình thường như vậy, hóa ra anh không phải một tòa băng sơn, mà là một người sống sờ sờ.

Nhưng, người có thể làm anh lộ ra thần sắc mờ mịt, còn tồn tại thật sao? Thẩm Thiên Thu khó có thể tưởng tượng được, nếu thật sự có, vậy chắc chắn không phải người, mà là thần để anh ta cúng bái!

Đường Nhiễm Mặc không hề báo trước đứng dậy, làm Thẩm Thiên Thu hoảng sợ, "Tổng giám đốc, ngài muốn đi đâu?"

Anh hơi dừng lại, thật khó tin nói ra hai từ, "Về nhà."

Sải bước mở cửa đi ra ngoài.

Thẩm Thiên Thu nâng tay nhìn đồng hồ, 5 giờ, lại nhìn sắp tài liệu trên bàn Đường Nhiễm Mặc còn chưa xem xong, anh nhéo nhéo mặt, xác định bản thân không phải đang nằm mơ.

Đường Nhiễm Mặc một đường lái xe trở lại chung cư, trong đầu gần như trống rỗng, một câu nói kia của Thẩm Thiên Thu còn quanh quẩn bên tai anh: Ngài đã thích cô ấy.

Anh vẫn luôn không có hứng thú với phụ nữ, đương nhiên đàn ông anh cũng không có hứng thú, thời trung học anh vẫn là có học khóa sinh lý, nhưng nếu thật muốn cùng người khác phát tình chàng ý thiếp, anh sẽ lựa chọn dùng tay phải giải quyết, anh có thói quen sạch sẽ, chán ghét người khác chạm vào.

Mạt Lị đến làm anh bỗng nhiên có phản ứng sinh lý trước nay chưa từng có, anh nghĩ chính mình cũng có tâm tư giống đàn ông bình thường, thật sự chỉ là thiếu phụ nữ, bởi vì thiếu phụ nữ mà thôi.

Anh đối với Cao Châu Nhi không nhắc nổi một chút hứng thú, sự thật này phảng phất hung hăng cười nhạo ý nghĩ ngây thơ của anh.

Anh đứng trước cửa rất lâu, nghĩ đến khuôn mặt người bên trong cửa, lần đầu tiên trong đời cảm thấy về nhà còn cần phải có dũng khí.

Cửa bỗng nhiên mở ra.

Mạt Lị cầm theo bao rác, vốn muốn ra cửa đổ rác lại nhìn thấy anh đứng sau cánh cửa, cô đột nhiên sững sờ, sau đó nhanh chóng nở nụ cười, "Hoan nghênh về nhà!"

Đường Nhiễm Mặc không nói gì làm không khí lâm vào trầm mặc, Mạt Lị nhìn anh, ánh mắt mang theo kì quái, thật lâu sau biểu tình anh mềm nhũn, trong mắt cất giấu ôn nhu không thể kiềm chế.

"Ừ, tôi đã trở về."

"Về nhà" hai từ này, chỉ có từ trong miệng cô nói ra mới có thể làm anh cảm thấy quyến luyến, cũng không phải bởi vì nhà anh mới có xúc động với phụ nữ, mà bởi vì có cô, cảm xúc trong lòng anh mới có thể lấy phương thức kịch liệt nhất tràn ra.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nịch Sùng: Manh Thê Quá Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Không Được Nói

"Vì sao chú muốn đi xem mắt?"

Trên bàn cơm, Mạt Lị cắn chiếc đũa tùy ý hỏi, nhưng thần kinh Đường Nhiễm Mặc không tự giác căng chặt.

Anh giả vờ bình tĩnh nói: "Làm sao cháu lại có suy nghĩ tôi đi xem mắt?"

"A, chú rõ ràng không thích cô ta, còn cùng cô ta cùng cô ta ngồi ăn cơm, hơn nữa tuổi chú cũng lớn như vậy lại không thấy có phụ nữ bên cạnh, không phải xem mắt, chẳng lẽ chú cùng cô ta nói chuyện làm ăn?"

Đường Nhiễm Mặc thiếu chút nữa bóp gãy chiếc đũa trong tay, bởi vì một câu "Tuổi chú lớn như vậy"...

"Cho nên nói vì sao chú muốn đi xem mắt chứ?"

"Có lẽ cháu cần giải thích lại một lần chuyện cháu trốn học, tôi có thể nói cho cháu nghe đáp án."

Mạt Lị nở nụ cười hé ra lúm đồng tiền như hoa, "Chú, chúng ta nhanh nhanh ăn cơm đi, đồ ăn sắp lạnh."

Cô không được tự nhiên nói sang chuyện khác, Đường Nhiễm Mặc lại tri kỷ làm bộ như không phát hiện.

Sau khi rửa chén xong, Mạt Lị như thường chạy nhanh tắm sạch sẽ rồi mới nâng niu hộp kem nằm dài trên sofa, chỉ chốc lát sau khi quảng cáo, là phát sóng phim truyền hình cô chờ mong.

Từ trong phòng tắm đi ra, Đường Nhiễm Mặc liếc mắt nhìn cô một cái, "Xem cái gì tập trung như vậy?"

"Xem phim nha." Cô nhìn chằm chằm màn hình TV tùy tiện trả lời lại một câu có lẽ, đầu cùng không quay lại nhìn anh.

Trên TV chiếu phim bộ đang thịnh hành gần đây 《Giang Hồ Phong Vân》, bất luận là vai chính hay vai phụ, đều là tuấn nam mỹ nữ, kịch bản xoay quanh ân oán tình thù trong giang hồ, có người xem nó trở thành một bộ phim ngôn tình để xem, cũng có người xem như phim võ hiệp, nhưng dù là xem từ góc độ nào đều không thể phủ nhận trình độ chế tác hoàn mỹ của nó.

Đây là phim truyền hình do Thịnh Thế đầu tư, tất cả đạo diễn đến diễn viên đều là người Thịnh Thế.

Kịch bản phim này là do Đường Nhiễm Mặc thông qua, nhưng anh luôn bận rộn nhiều việc không có thời gian, đến nay cũng chưa xem qua.

Anh ở bên cạnh Mạt Lị ngồi xuống, trong không khí phảng phất nghe được hương vị ngọt ngọt của kem, "Thích phim bộ này?"

"Dạ, thích."

"Muốn biết kết cục?"

"Muốn."

"Ừ." Anh cũng học bộ dáng của cô chỉ nhìn màn hình nói: "Trên tay tôi có kịch bản."

"Cô nháy mắt ngồi thẳng dậy dùng ánh mắt sáng lấp lánh nhìn chằm chằm anh, "Vậy chú biết kết cục sao?"

"Biết." Anh không biến sắc nói, đáy lòng lại nhỏ giọng nói thầm, cô gái nhỏ mau tới cầu xin tôi đi.

Ấu trĩ.

Không ngờ nhìn cô đang hứng thú bùng bùng đột nhiên bình tĩnh lại, cô ngồi trở về trên sô pha, bữu môi nói: "Vẫn nên xem chậm rãi mới thú vị, xem trước kịch bản không còn gì vui để xem."

Đường Nhiễm Mặc ngoài ý muốn hơi nghiêng đầu, "Cháu không muốn biết?"

Cô kiên định đáp: "Không muốn."

Rất tốt, Đường Nhiễm Mặc nhẹ nhàng nhếch môi.

"Nam chính nhìn như người chính trực nhưng hần mới là hung thủ ẩn sau màn, mục đích cuối cùng của hần muốn chiếm đoạt bí tích võ công, còn nữ chính sau khi không chấp nhận được chân tướng sự thật mà bỏ đi thiên nhai, nữ phụ cuối cùng chết trên tay nam phụ..."

"Đừng nói nữa!"

Mặt Lị chịu hết nổi nhảy dựng lên bịt kín miệng anh, lại bởi vì cơ thể nam nữ chênh lệch, cô chỉ có thể cúi người về phía trước, gần như khóa ngồi trước người anh, chỉ kém một chút thân thể cô đã dán lên ngực anh.

Mặt cô phồng lên thành bánh bao nhỏ, tức giận nói: "Chú không được tiết lộ kịch bản cho cháu!"

Không thể không nói, tức giận thành như vậy cũng đáng yêu chết đi được.

Anh tự nhiên vươn tay vòng qua eo cô, chớp chớp mắt ý bảo, được, được, anh không nói nữa.

Có lẽ anh làm động tác này quá quang minh chính đại như lễ đương nhiên, Mặt Lị nhất thời còn chưa ý thức được được bàn tay anh đặt trên eo mình có gì không đúng, hoặc đã bị anh làm tức giận đến hoàn toàn không chú ý tới.

"Cháu đã nói không muốn nghe kết cục, chú còn ở bên cạnh cháu nói." Cô thờ phỉ phỉ lắc đầu, "Làm hại cháu bây giờ muốn quên hết những gì vừa nghe được! Chú thật xấu!"

Sau này cháu sẽ biết, tôi còn có thể tệ hơn.

Đường Nhiễm Mặc ho nhẹ một tiếng, bày ra dáng vẻ thành thực đứng đắn nói: "Tôi chỉ lo lắng với dung lượng não của cháu, cháu biết đó, để cháu tự suy nghĩ về cốt truyện có vẻ ầy khuất cho não của cháu."

"Cháu mới không ngu như vậy!"

"A, vậy cháu có biết nam phụ thật ra là anh trai ruột của nữ chính?"

"Cái gì. bọn họ là anh em?" Cô theo bản năng kinh ngạc, sau đó lại xì lông lên, "Chú lại tiết lộ kịch bản!"

Đường Nhiễm Mặc một bàn tay ôm lấy eo cô, một tay khác vuốt đầu cô, giọng điệu ra vẻ trấn an tính tình Mặt Lị sắp sửa bộc phát, "Cháu không ngu, chỉ là mỗi lần đều dùng não nhỏ này để suy nghĩ mà thôi."

"Đường, Nhiễm, Mặc!"

Đây là lần đầu tiên anh nghe cô kêu tên anh, quả nhiên là dễ nghe đáng chết, thanh âm mềm mại, còn dễ nghe hơn lúc cô kêu chú.

Anh giật giật ngón tay, cố gắng khắc chế xúc động nâng sau đầu cô xuống, trực tiếp cắn cánh môi ướm át mê người kia, sau khi bình phục cảm xúc biến hóa suýt không chế không được lộ ra ngoài, anh quét mắt nhìn kem cô đặt trên bàn, "Tan rồi."

"A! Kem của cháu!" Cô bừng tỉnh mới nhớ tới kem của mình đã đặt trên bàn rất lâu, vội vàng bò dậy, trong lúc lơ đãng ma xát qua đùi anh, cô hồn nhiên chưa phát giác, nhìn kem trên tay tan gần hết mà đau lòng không thôi.

Bỏ mặc người đàn ông bên cạnh, nhìn một cái cũng không quay lại nhìn anh.

Đường Nhiễm Mặc lẳng lặng ngồi yên trong chốc lát, cuối cùng bắt đắ dĩ đứng dậy lại đi tắm một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nịch Sùng: Mạnh Thê Quá Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Bị Thương

Thu Bạch Bạch: "Cho nên nói, cậu vậy mà từ chối cơ hội có thể biết trước kết cục phim?"

"Ừ, biết trước không có gì tốt."

"Tôi thật đúng là khâm phục cậu, chẳng lẽ xem phim truyền hình phải đoán tới đoán lui mới vui?"

"Đúng vậy, có thể xem như lạc thú khi xem phim."

Hiện tại đang là giờ hoạt động tự do của khóa thể dục, Mạt Lị và Thu Bạch Bạch ngồi nghỉ mát dưới bóng cây, hai thiếu nữ buộc đuôi ngựa sau đầu, mặc đồng phục vận động thoải mái, tỏa ra sức sống thanh xuân tươi đẹp.

Nghiêm túc mà xem xét, Mạt Lị cũng được xem như xinh đẹp, từng có người bầu cô thành hoa khôi ban lớp họ, dù có nữ sinh không phục nhưng thật đúng là không tìm ra người nào xinh đẹp hơn cô, Thu Bạch Bạch ngồi ở bên cạnh cô lại có phong cảnh khác, không lóa mắt nhưng ai cũng không thể bỏ qua sự tồn tại của cô.

Thu Bạch Bạch cũng rất đẹp, thuộc loại hoa hồng có gai có tính công kích, mang màu sắc tự vệ độc đáo.

Thu Bạch Bạch nhớ tới chuyện phát sinh ở nhà hàng lần trước, trở về nhà cô khó khăn lắm mới tiêu hóa được bữa cơm phong ba đó, cô đánh rùng mình một cái, "Tôi thật khó có thể tưởng tượng, mỗi ngày cậu đều cùng người đàn ông lạnh như băng đó ở bên nhau, cũng không sợ bị đông lạnh."

"Kỳ thật chú rất tốt, mỗi tuần đều cho tôi tiền tiêu vặt tiêu không hết, còn mua rất nhiều đồ ăn vặt cho tôi, tuy rằng chú thường xuyên không cho tôi ăn quá nhiều nhưng từ trước đến giờ chưa từng đánh mắng tôi."

"Các người không hồ là chú cháu..." Thu Bạch Bạch tròn trắng mắt, hai người bọn họ kẻ muốn cho người muốn nhận, một cô còn nghĩ chú của cô thoát nhìn lãnh khốc dọa người như thế nếu thật sự đối xử với cô thì làm sao bây giờ?

Lão sư thể dục thổi còi vang bên tai, "Tập hợp!"

Mạt Lị nhìn Thu Bạch Bạch, đối phương nhún nhún vai không có cách nào khác từ từ đứng lên, hai người cùng bạn học khác cùng nhau đứng lên đi đến chỗ tập hợp.

Nhiệm vụ của khóa học hôm nay là nữ phải hoàn thành chạy 800 mét, nam chạy 1000 mét, trong nháy mắt tiếng học sinh nghị luận oán giận thành một đoàn.

Nhóm nữ sinh và nam sinh chia làm hai đội, Thu Bạch Bạch dẫn đầu đội chạy thứ nhất, Mạt Lị được phân vào đội thứ hai.

Tuy rằng thành tích học tập của Thu Bạch Bạch không có gì đặc biệt, nhưng thể dục có thể nói chỉ cần cố gắng nhanh chân chạy lên ai cũng đuổi không kịp, cô đạt thành tích đầu tiên tới vạch kết thúc mà mặt không đỏ tim không đập nhanh.

Bạn tốt chạy hạng nhất, Mạt Lị còn vui vẻ như người đạt hạng nhất là chính mình, chăm sóc đưa nước qua cho cô, "Thu Bạch Bạch, cậu thật lợi hại."

"Giọng cậu ở trong một đám người kêu cổ lên cổ lên là lớn nhất, có mắt mặt không chứ." Lời nói tuy là như thế, nhưng Thu Bạch Bạch vẫn đưa tay tiếp nhận nước cô đưa tới.

"Vậy cậu cũng phải cổ vũ cổ lên cho tôi nha." Mạt Lị chạy chậm đến điểm xuất phát, hướng về cô phát phát tay.

Thu Bạch Bạch trực tiếp xoay người, ngại mất mặt.

Đội thứ hai nhanh chóng bắt đầu chạy, Thu Bạch Bạch nhìn một đám nữ sinh nối tiếp nhau chạy một vòng, nhàm chán bĩu môi, đang định tìm nơi nào đó vắng vẻ nghỉ ngơi, lại nghe được tiếng kinh hô hoảng loạn, cô quay đầu lại nhìn thấy trên đường chạy vậy thành một đoàn người.

Người ngã xuống đất không ai khác, chính là Mạt Lị.

Thu Bạch Bạch lập tức chạy qua, đẩy đám người ra chen đi vào, thậm chí còn đẩy lão sư thể dục qua một bên, cô đi đến gần mới phát hiện mất cá chân của Mạt Lị sưng đỏ dọa người, ngồi xổm xuống nhìn Mạt Lị hỏi: "Chuyện như thế nào?"

"Vừa mới té ngã, không cẩn thận bị trật chân rồi." Mạt Lị hiện tại rất đau, lại gắng gượng nở nụ cười nói.

Như thế nào đang yên đang lành lại đột nhiên té ngã chứ?

Thu Bạch Bạch nhìn về phía sau lưng cô, nhìn chăm chú Ngô Phi cùng Trần Tiểu Vũ, cô còn nhớ rõ hai người bọn họ vừa rồi chạy sau lưng Mạt Lị, cô lúc ấy cũng không nghĩ nhiều, ngày thường Mạt Lị vốn dĩ chạy rất chậm, nhưng thành tích thể dục của Ngô Phi và Trần Tiểu Vũ luôn luôn không tồi, hôm nay sao lại chạy phía sau Mạt Lị?

Thu Bạch Bạch đứng lên, nhìn hai nữ sinh kia ánh mắt dần tối lại.

Ngô Phi trong lòng phát lạnh, "Thu Bạch Bạch, cậu làm gì nhìn chúng tôi như thế? Cậu ta té ngã lại không phải chúng tôi sai!"

Trần Tiểu Vũ nhanh chóng nói: "Đúng vậy, thể lực của cậu ta không tốt, ai biết cậu ta chạy như thế nào, chạy vài bước cũng có thể té ngã."

"A." Thu Bạch Bạch cười lạnh một tiếng, duỗi tay nhấc lên ống tay áo mới nhận ra hôm nay cô mặc trên người là đồ vận động ngắn tay, "Muốn đánh nhau, phải không?"

Đại tiểu thư vừa mở miệng chính là mưòi phản khí thế.

Ngô Phi và Trần Tiểu Vũ cảnh giác lui về sau một bước, các cô không quên các lời đồn có quan hệ với Thu Bạch Bạch, "Cậu... Cậu có ý gì? Chúng tôi lại không đắ tội cậu?"

"Thu Bạch Bạch tôi đánh nhau còn cần lý do sao?"

Lão sư đen mặt quát to, "Thu Bạch Bạch!"

Thu Bạch Bạch giống như không nghe thấy, vừa muốn tiến lên lại bị một bàn tay kéo lại.

Mặt Lị nhìn lão sư mỉm cười, "Lão sư, hiện tại chân em rất đau, có thể để bạn học Thu đưa em đến phòng y tế không?"

"Này, Tiêu Mặt Lị, tôi bây giờ muốn giáo huấn..."

Mắt cô rung rung nước mắt chực khóc nói: "Chân tôi thật sự rất đau."

"....."

"Nếu như vậy, Thu Bạch Bạch, em mau đưa bạn học Tiêu đến phòng y tế." Lão sư ước gì Thu Bạch Bạch chạy nhanh rồi đi, có học sinh trong giờ của ông đánh nhau, rốt cuộc để lại hậu quả không phải là chuyện tốt.

Một nam sinh đứng ra nói: "Bạn học Thu đợi một chút, không bằng để cho tôi đưa đi."

Ngô Phi kêu to, "Chu Lạc!"

Người lên tiếng này, đúng là Chu Lạc.

Thu Bạch Bạch chặn trước người Chu Lạc, cô lôi kéo tay Mặt Lị đứng lên, quét mắt nhìn các nam sinh nóng lòng muốn thử, bao gồm Chu Lạc, cô nhếch miệng cười, "Loại chuyện này, đương nhiên là tôi đi."

Nghĩ muốn chiếm tiện nghi à, không có cửa đâu!

Mặt Lị phát ra một tiếng cười khẽ, nhìn Thu Bạch Bạch trừng mắt nhìn cô liếc mắt một cái.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nịch Sùng: Manh Thê Quá Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Muốn Làm Học Sinh Hư Hống

Thu Bạch Bạch cõng Mặt Lị đi nhanh đến phòng y tế, tuy Mặt Lị không nặng, nhưng dù sao cô cũng là một nữ sinh lại có thể cõng một người trên lưng mà mặt không đỏ hơi thở không gấp, không thể không nói còn mạnh mẽ hơn nam sinh.

Bác sĩ phòng y tế là người phụ nữ trung niên hòa ái, gần gũi, bà nhìn chân Mặt Lị, sau khi bôi thuốc cho cô xong, không khỏi đồng tình nói: "Bị thương lợi hại như vậy? Còn tốt không bị thương đến gân cốt, trong vòng nửa tháng cháu tận lực không đi lại lung tung, có thể ngồi liền không cần đứng, đã biết chưa?"

"Vâng, cháu đã biết." Mặt Lị ngồi trên giường, ngoan ngoãn đáp.

"Rất đau còn nhin không khóc không nháo, cháu gái nhỏ đúng là rất biết nhẫn, tôi đi lấy thuốc, cháu mang về bôi thuốc hằng ngày." Bác sĩ buồn cười lắc đầu, đi ra ngoài.

Thu Bạch Bạch nghe được cô không có gì trở ngại, mới nhin không được hỏi: "Vừa rồi sao cậu can tôi đánh cho bọn họ một trận?"

"Ở trường học đánh nhau sẽ bị ghi tội." Mặt Lị nghiêng đầu mỉm cười.

Thu Bạch Bạch không nghĩ tới lại bởi vì nguyên nhân này, cô trong chớp mắt không còn gì để nói, cô không phục kêu lên: "Cùng lắm thì bị ghi tội, đối với tôi mà nói không có chuyện gì, chẳng lẽ để cho bọn họ làm chuyện xấu còn tự do tự tại sao?"

"Người bị thương là tôi, cậu tức giận làm gì?"

"... Hừ, tôi ngứa tay!" Hồi lâu sau cô ôm đầu hò hét, "A! Cậu có thể không cần nhìn tôi như thế hay không nha!"

Mỗi lần Mạt Lị nhìn cô bằng ánh mắt mang cười này, cô liền cảm thấy bản thân từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài đều bị nhìn thấu, thật giống như ánh mắt nhìn cô không mặc quần áo vậy, làm hại cô không còn gì để che giấu.

Mạt Lị cười hi hi nói: Bạch Bạch thật đúng là người tốt mà."

Thế người tốt get\

“Không được gọi tôi là Bạch Bạch!”

"Bạch Bạch, có hứng thú làm học sinh hư hỏng hay không?"

"Có ý gì... Tôi vốn dĩ chính là học sinh hư hỏng mà!?"

Cô tức giận dậm chân.

Mạt Lị nở nụ cười thần bí cao thâm khó đoán.

Hôm nay sau giờ tan học, Ngô Phi và Trần Tiểu Vũ được phân công trực nhật, Ngô Phi đặc ý đào dọt thảo luận cùng Trần Tiểu Vũ bộ dạng lúc Mạt Lị té ngã, sau khi Trần Tiểu Vũ nói đi WC một lúc thật lâu còn chưa trở về, Ngô Phi bắt đầu có chút lo lắng.

Cô ta dừng lại động tác lau bảng đen, vừa đi ra khỏi phòng học vừa chuẩn bị đi đến WC tìm người, đầu cô ta bỗng nhiên bị một túi giấy to dùng trùm lên, tầm mắt ngay lập tức tối sầm, cô hoảng loạn kêu to: "Ai a!"

Cơ thể nhanh chóng bị dây thừng thô to trói chặt lại, lại bị người khiêng lên, không sai, là bị khiêng.

Ngô Phi khủng hoảng kinh sợ la to, nhưng người khiêng cô ta thật sự là sức lực quá mạnh, dù cô ta có giãy giụa thế nào cũng vô dụng, thời gian qua đi dài như một thế kỷ, chờ cô ta lại lần nữa rơi xuống đất, bị một lực đẩy mạnh vào một gian phòng, ngay sau đó vang lên âm thanh cửa bị khóa.

"Ngô Phi!"

"Ai!?"

Trần Tiểu Vũ lấy ra túi giấy trên đầu Ngô Phi, "Cậu không sao chứ?"

"Tôi... Tiểu Vũ, chuyện này rốt cuộc là như thế nào!?" Tới lúc này Ngô Phi mới phát hiện dây thừng trên người cô, lúc bị đẩy mạnh vào đã được cởi ra, mà người bên cạnh là Trần Tiểu Vũ, hai người các cô hiện tại đang bị nhốt trong WC.

Trần Tiểu Vũ nói: "Tôi cũng không biết, tôi vừa tiến vào WC thì phát hiện cửa đã bị khóa."

"Đây là trò đùa dai sao!?" Ngô Phi nhớ tới bản thân vừa bị trói trong lòng còn sợ hãi.

"A!!!" Ngô Phi và Trần Tiểu Vũ cùng nhau kêu to.

Toàn bộ nước lạnh như băng đổ thẳng trên người, trong nháy mắt lạnh lẽo đánh sâu vào cơ thể, hai người ướt sũng chặt vật như gà rớt vào nồi canh.

Trần Tiểu Vũ đã ngốc lảng, Ngô Phi đập mạnh cửa kêu to: "Có bản lãnh thả chúng tôi ra ngoài! Lại dùng thủ đoạn đê tiện như vậy thì tính là gì!"

Mà người bị bọn họ chửi mắng đang chậm rãi rời đi, nghe âm thanh từ bên trong truyền ra, Mạt Lị ghé vào trên lưng Thu Bạch Bạch thờ phào nhẹ nhõm.

Thu Bạch Bạch tưởng tượng đến bộ dạng của hai người bọn họ lúc này liền muốn cười, nhưng cười một lúc, cô lại hỏi Mạt Lị, "Bọn họ khẳng định sẽ đoán được là chúng ta làm, bọn họ đi tố giác với lão sư thì làm sao bây giờ?"

"Cậu sợ sao?"

"Tôi sợ cái gì chứ! Chỉ là cậu không phải học sinh tốt sao?"

Kế hoạch hôm nay để đối phó với Ngô Phi và Trần Tiểu Vũ, người ra chủ ý là Mạt Lị, nhưng người thực hiện là Thu Bạch Bạch, nếu điều tra ra hai người các cô cùng có tội.

Mạt Lị nói: "Yên tâm đi, bọn họ không có chứng cứ, huống chi chân ta lại bị thương, dựa vào sức lực một mình cậu không có khả năng khiêng một nữ sinh đi đâu?"

"Nhưng là tôi có thể." Người vừa rời khiêng Ngô Phi đi chính là cô mà!

Mạt Lị vỗ vỗ đầu cô, "Nha đầu ngốc, chỉ cần những người khác không biết là tốt rồi."

Thu Bạch Bạch không vội vã phản bác ba chữ nha đầu ngốc Mạt Lị mắng, hiện giờ trong đầu cô lại nghĩ đến một sự việc khác, "Dù lão sư không tin bọn họ, nhưng sau này bọn họ vẫn luôn tìm cách gây sự với cậu thì làm sao bây giờ? Cậu dễ dàng bị thương, rất khó làm cho người ta yên tâm mà."

"Không cần lo lắng, chúng ta về phòng lấy đồ trước."

Đội lát nữa đi quét dọn vệ sinh WC sẽ tới, Ngô Phi và Trần Tiểu Vũ sẽ nhanh chóng được thả ra, Thu Bạch Bạch không hiểu vì sao Mạt Lị lại thản nhiên ngồi ở đây mà không vội đi khỏi đây, tuy rằng cô không sợ bị bắt gặp, nhưng Mạt Lị dù sao cũng là một người "bị thương" lại bị va chạm liên không tốt.

Sau đó cô liền hiểu vì sao Mạt Lị lại bình tĩnh như thế, bởi vì cô nhìn thấy Mạt Lị móc ra di động.

Giọng nói ngọt ngào, giống như âm điệu của ác ma vang vọng bên tai, "Này, là chú sao, cháu ở trường học bị trật chân, chú có thể tới đón cháu không?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Nịch Sùng: Manh Thê Quá Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.